

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci jednal v hlavním líčení v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Vladimíra Najdekra a soudců přísedících Anny Chytilové a Mgr. Petra Hrdličky a dne 10. února 2021 rozhodl **takto**:

Obžalovaný

Karel L., narozen xxx v xxx, bytem xxx, zaměstnanec xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Olomouc,

je vinen, že

dne 15. června 2020 v době kolem 7.30 hod., v xxx po dřevěném žebříku, vnikl otevřeným oknem do ložnice bytu poškozené Evy P., nacházejícím se v 1. patře obytného domu č.p. xxx, přičemž z osobní znalosti věděl, že v této době bude poškozená doma, po vstupu do bytu se uschoval za dveře do obývacího pokoje, když v té době se poškozená nacházela v koupelně a poté, co vyšla ji fyzicky napadl tak, že ji povalil na podlahu, zaklekl na ni, překryl jí rukou ústa, rdousil ji rukama, aby nebyla schopna volat o pomoc, a poté ji bodl plochým šroubovákem o délce dřívku 10,5 cm do krku a do levé části hrudníku v oblasti levého prsu, dále poškozenou opakovaně bodal dlouhými kulatými kleštěmi na očka do oblasti levé boční plochy krku, čímž jí způsobil

- bodné poranění dolní části hltnu vlevo délky 0,5 cm
- bodnou ránu kůže a podkoží délky 0,6 cm, šířky 0,4 cm s tupými úhly, která byla lokalizovaná na přední ploše krku, před levým hlavovým kývačem
- trojúhelníkovitou bodnou ránu kůže a podkoží na boční ploše krku v oblasti přední části levého hlavového kývače rozměru 0,8 x 0,8 cm, s horním úhlem ostrým, spodním tupým

Shodu s prvopisem potvrzuje Vlasta Zezulová.

- bodnou ránu kůže a podkoží na boční ploše krku vlevo ve střední části levého hlavového kývače, délky 0,7 cm, šířky 0,4 cm s horním úhlem ostrým, spodním tupým
- bodnou ránu kůže a podkoží na boční ploše krku vlevo v zadní části levého hlavového kývače délky 0,7 cm, šířky 0,3 cm s horním i dolním tupým úhlem
- otok měkkých tkání a narůžovělé, neostře ohraničené podkožní krevní výrony v okolí shora uvedených ran
- nafialovělý, neostře ohraničený podkožní krevní výron 4 cm x 1,5 cm v oblasti přední střední části pravého hlavového kývače
- povrchní škrábcovitou oděrku nad zevním koncem levého obočí délky 0,5 cm a šířky 0,1 cm
- povrchní kožní oděrku na bradě vpravo
- bodnou ránu kůže a podkoží nad zevním horním kvadrantem levého prsu délky 1,4 cm, šířky 0,6 cm
- mapovitý nafialovělý podkožní krevní výron velikosti 5 cm x 3,5 cm ve vzdálenosti 6 cm nad vnitřním horním kvadrantem levého prsu
- drobné kožní oděrky na rukách
- drobné podkožní krevní výrony na předních plochách stehen,

kdy poškozená musela být hospitalizována od 15.6.2020 do 24.6.2020 ve FN Olomouc a podrobit se operačnímu zákroku a pouze shodou okolností nedošlo u poškozené k poranění krčních cév probíhajících velmi intimně pod tělním povrchem s následným krvácením navenek, jež mohlo vést k závažnému, bezprostředně život ohrožujícímu krvácení, které bez lékařské intervence vede ke smrti poškozeného, dále mohlo dojít k proniknutí zraňujícího předmětu do pohrudniční dutiny s poraněním plíce a s následným život ohrožujícím krvácením do dutiny hrudní, nebo vzniku pneumothoraxu s ochabnutím plíce a snížením, až vyřazením její funkce, případně, u poranění hltanu k následnému rozvoji hluboké krční infekce, která může vést k vážné poruše zdraví, případně i ke smrti jedince a obžalovaný si vzhledem k použitým zbraním, razanci útoku a tělesné krajině, vůči které bodání šroubovákem, resp. kleštěmi, směřovalo, musel být vědom toho, že takto může poškozené reálně způsobit zranění, která by měla za následek její smrt, a pro případ, že takový následek způsobí, s tím byl srozuměn,

tedy

jednak dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak neoprávněně vnikl do obydlí jiného

čímž spáchal

jednak pokus zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 k § 140 odst. 1 tr. zákoníku,

jednak přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1) tr. zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku, za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku **k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 11 (jedenácti) roků.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku se obžalovaný pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice se zvýšenou ostrahou**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný Karel L. **povinen** zaplatit poškozené Evě P., nar. xxx, bytem xxx na náhradě škody částku 74.276 Kč a na náhradě nemajetkové újmy částku 273.368,75 Kč.

Podle ustanovení § 229 odstavce 2 tr. řádu se poškozená Eva P. **odkazuje** se zbytkem jejího nároku na náhradu škody, nemajetkové újmy a bezdůvodného obohacení na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný Karel L. **povinen** zaplatit na náhradě škody poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, IČO: 47114975, sídlem Drahobejlva 1404/4, Praha 9, částku 140.259,- Kč.

Odůvodnění:

1. Dokazováním provedeným v průběhu hlavního líčení byl zjištěn skutkový děj, který je popsán ve výroku tohoto rozsudku.
2. **Obžalovaný** vypověděl, že netušil, že se něco takového jako předmětný skutek může stát, že lituje toho, že ublížil poškozené P., ženě, kterou 7 a půl roku znal a miloval. Dále popsal vývoj jejich vzájemného vztahu, že poškozenou na začátku vnímal jako úplně jinou ženu. Postupně se začal dovídat věci, které mu poškozená tajila. Dále popsal své neshody a konflikty s dětmi poškozené s tím, že právě toto bylo i důvodem jeho problémů a hádek s poškozenou. Obžalovaný dále uvedl, že 26. března 2020 došlo mezi ním a poškozenou P. k výměně názorů, po které si poškozená vzala čaj a utekla do pokoje, kde se dívala na televizi nebo možná žehlila roušky. Obžalovaný za ní za 10 minut šel, znovu se dostali k výměně názorů, poškozená, protože tam byla sedačka, žehličí prkno a skříň, tak se nemohla dostat ven, říkala obžalovanému: „pusť mě“, že se s ním o tom bavit nebude, že je unavená, jde se umýt, jde ráno do práce. Na tento popud, jak si stoupla, tak jí obžalovaný řekl: „sedni si ještě“ a žduchl do ní, do ramene, ona si na chvíli sedla do pohovky a mlčela. Neodpovídala na žádnou otázku. Pak si stoupla s tím, že potřebuje jít na záchod, tak obžalovaný oddělal žehličí prkno. Obžalovaný byl mezitím dle svých slov již „zlej a vzteklej“. Když poškozená odešla z pokoje, obžalovaný najednou slyšel: „pomoc, pomoc pomoc, on mě bije“. Obžalovaný tedy vyšel z obýváku na chodbu a viděl poškozenou, jak stojí ve dveřích a řve. Poté utekla ke dveřím sousedů a bouchala na ně. Sousedi otevřeli, poškozená k nim vběhla a poté přijela policie. Během 15 minut se tam objevil i syn poškozené Marek, který obžalovaného udal policii, že měl v komodě upravenou vzduchovku. Obžalovaný ji ale nikdy nepoužil, nikdy nevytáhl, chtěl ji prodat nějakému kamarádovi, proto byla schovaná v ložnici v šuplíku. Policie odvezla obžalovaného na vyšetřovnu, kde se sepsala ta věc ohledně zbraně. Syn poškozené Marek měl před policií říct, že dostanou obžalovaného do basy. Poškozená říkala obžalovanému, že jí dcera nechce půjčit vnučata, pokud bude poškozená s obžalovaným. Na přelomu dubna a května roku 2020 se obžalovaný přestěhoval na ubytovnu a některé věci si odstěhoval do sklepa, vrátil poškozené klíče od domu, po 14 dnech jí vrátil i klíče od sklepa a od té doby se poškozená k ničemu nechtěla postavit. Přestala brát obžalovanému telefony, přestala odpovídat na SMS. 14. 6. 2020, když byl obžalovaný na ubytovně a viděl reklamu na firmu, kde pracuje poškozená, tak se v něm něco pohlo a řekl si, že zkusí jít za poškozenou. Přijel za garáž, věděl, že tam je žebřík, tak jej sundal s tím, že zatuká na poškozenou. Na poličce vzal špici na pečení ryb, aby tou ručkou mohl zaklepat na okno poškozené, jenomže jak obžalovaný žebřík postavil, tak mu žebřík sjel

a obžalovaný sebou praštil do záhonku. Obžalovaný tedy žebřík uklidil do garáže a tím to skončilo. Špice spadla někam na zem a zůstala tam. Obžalovaný šel na ubytovnu, vyspal se a 15. 6. 2020 ráno vstal, že si pojede k poškozené naložit věci, jestli mu je tam náhodou nedala. Když přijel na místo, viděl, že má poškozená auto ještě u domu, tedy neodjela do práce. Obžalovaný si tedy řekl, že nepojede ani kolem, aby poškozená nevolala policii, proto zůstal stát na boku domu. Poté uviděl otevřené okno, tímto oknem vlezl do bytu poškozené, byla to jediná šance, jak s ní komunikovat. Obžalovaný se chtěl domluvit na tom, že si odveze věci. Cítil bezmoc, byl psychicky vyčerpaný, neboť měl nemocné rodiče a chodil na noční do práce. Obžalovaný uvnitř pootevřel dveře a viděl, že je zavřená koupelna, protože poškozená byla asi uvnitř. Obžalovaný tedy přišel do kuchyně, napil se vody, vytáhl jeden z nožů, který tam byl a dal ho vedle hrnků, které tam stáli, ale pak jej předělal na sporák. Mezitím slyšel, jak poškozená spláchlá, tak se přemístil do obývacího za dveře. Poškozená, když prošla do kuchyně, tak si něčeho všimla, vzala telefon a chtěla volat. Obžalovaný vystoupil z obývacího na chodbičku, poškozená ho uviděla a začala křičet o pomoc. Rozběhla se, obžalovaný vstoupil do chodby a řekl poškozené: „Evi, prosím tě, chci si s tebou promluvit“. Poškozená se ale zjevně lekla, vzala telefon a utíkala proti obžalovanému, žduchla do něj. Obžalovaný se otočil, poškozená otevřela dveře, obžalovaný přivřel, žduchl jí na bok, poškozené podjely nohy a spadla na zem. Obžalovaný na ni. Na komodě byl košík, ve kterém se nacházely šroubováky a další věci. Jak padala poškozená nebo obžalovaný, tak se s tím převrátil i ten košík a obsah se nahnul pod okno k věšáku. Obžalovaný, jak spadl na poškozenou, se jí snažil vysvětlit, ať nekřičí, že si s ní chce jenom promluvit. Poškozená se bránila, přetahovali se. Obžalovaný uviděl krátký černý tupý šroubovák, tak ho vzal, přiložil ho k poškozené, že jí postraší, píchl jí a pak ten šroubovák odhodil. Obžalovaný k tomu uvedl, že dělal 30 let ve slévárně, má sílu, ví, co je to náprah a naznačil, že kdyby chtěl někoho probodnout, tak ví, jak na to. Poté, co obžalovaný šroubovák odhodil, poškozená našmátrala na zemi druhý ostřejší šroubovák a bránila se s ním proti obžalovanému i jej bodla do krku, dosud má obžalovaný po tom bodnutí jizvu. Obžalovaný poškozené šroubovák vzal, přiložil jí ho ke krku, zacpával jí pusou, aby nekřičela, nevěděl, jak jí má uklidnit a docílit toho, aby neřvala. Poškozená sebou nějak trhla, nějak se škrábla o ten šroubovák, obžalovanému se zatmělo a opakovaně bodl nebo spíš přitlačil šroubovák na krk poškozené. Nebylo to nic s náprahem. Poškozená obžalovanému řekla: „Káji, proč to děláš?“ To bylo, jak kdyby obžalovaného polil studenou vodou, vzpamatoval se, pomohl se poškozené otočit, podložil jí hlavu, viděl, že má poškozená zranění, ale krev nikde netekla, říkala, že se jí špatně dýchá. Obžalovaný zavolal sanitku a řekl, co se stalo. Dále si obžalovaný všimnul, že je na místě ta špice, kterou nechal na tom parapetu, ale byla nějak pokroucená, což neví, jak se stalo. Poškozená seběhla ze schodů a utekla k sousedům do vedlejšího vchodu. Poté přijela policie. Obžalovaný dále uvedl, že od té doby, co byl představen dětem poškozené, byl ve špatném psychickém stavu, děti ho pronásledovaly, vymýšlely si na něj, dělaly na něj podrazy. Z toho důvodu se obžalovaný necítí vinen tím, co se stalo. K dotazu, z jakého důvodu obžalovaný popisoval poškozené, jak se dá zabít kráva jednou ranou, uvedl, že to myslel tak, že, než by udeřil, tak by si radši ulevil do skříně v té vzteklosti, než by ublížil poškozené. Ohledně toho, když řekl při rozhovoru s poškozenou: „podříznu tebe, podříznu sebe“ uvedl, že o svém uvažoval, ale nikdy v životě by to neudělal. K dotazu, zda po bodnutí do krku může poškozený umřít, obžalovaný uvedl, že samozřejmě může, ale záleží na tom, kam se ten člověk bodne a jakou razancí. Obžalovaný uvedl, že žádnou razancí nepoužil. Obžalovaný dále uvedl, že je podlé, že poškozená už určitě plánovala rozchod, ale přitom si nechala přispívat na koupi spotřebičů a podobně. Ohledně zlomeného nože na chodbě obžalovaný uvedl, že je možné, že byl v tom košíku, který se převrhl, nůž spadl na zem a zlomil se. K tomu, co uvedl svědek Š., obžalovaný vypověděl, že to svědek obrátil proti němu. Obžalovaný byl tehdy v krizi a v hospodě svědkovi řekl, že by se nejradši zabil, že už ho nebaví život a svědek druhý den šel, řekl Evě, vykřikoval před barákem, že seděl s obžalovaným na pivě a že mu obžalovaný řekl, že chce zabít poškozenou. Na tom, co se stalo, má podíl viny i poškozená, že se nedokázala

postavit dětem, a to obžalovaný těžko nesl. Právní cestou spory s poškozenou řešit nechtěl, nechtěl tak daleko zajít. Poškozená byla jediná, se kterou toto mohl řešit. Dále obžalovaný přečetl úryvky ze dvou dopisů, kde o něm píšou jeho kamarádi, kteří mají jeden xxx a druhý xxx roků, vzpomínají na obžalovaného, jeho dobré vlastnosti, spolehlivost, dobrotu, dobrou náladu a podobně. Obžalovaný uvedl, že za celých 7 roků vztahu s poškozenou P. mezi nimi padla jediná facka, k ničemu jinému, k napadení, nedošlo, nikdy ji nezmlátil.

- 3. Svědkyně – poškozená Eva P.** vypověděla, že ji obžalovaný tři roky vydíral, že když se s ním rozejde, tak ji zabije, o což se pokusil. 14. 6. 2020 večer obžalovaný telefonoval, ona telefon nezvedala. To měl být obžalovaný ve xxx a prý se tam hrozně rozčiloval, že mu poškozená zase nebere telefon a odjel do xxx. Kolem půl desáté večer najednou poškozená slyšela venku rachot, podívala se z oken, ale nic neviděla, tak tomu nevěnovala pozornost. Ráno potom poškozená vstala, otevřela okno v ložnici a dala si vařit kávu. Potom chtěla vyhodit uschlou květinu v obýváku z okna do kontejnerů a všimla si, že tam na parapetu chybí kaktus a je tam dlažební kostka. Dívala se z toho okna ven a zjistila, že síť, která měla být v ložnici, byla pohozená pod oknem, tak pro ni šla. Tam našla další dlažební kostku, tak si to všechno vyfotila a na zemi našla ještě takové šídlo. Na parapetu v ložnici pak našla další šídlo, které bylo ohnuté, to asi obžalovaný páčil tu síť z okna. Poškozená dostala strach, poslala fotky dětem na společnou skupinu na Messengeru s tím, že to pojede nahlásit do Velké Bystřice na policii. Děti poškozené napsali, aby policii zavolala a ona namísto čísla 158 volala přímo na policii do Velké Bystřice, kde jí nevzali telefon. Pak šla poškozená do koupelny, a když byla v koupelně, tak uslyšela takový šramot. Nenapadlo jí, že by to mohl být obžalovaný. Myslela si, že třeba sousedce něco spadlo. Pak vyšla z koupelny, šla do kuchyně, napila se trochu čaje nebo kávy, znovu volal na policii, tam to nebrali, tak si řekla, že zavolá šéfovi do práce. Když šla z kuchyně směrem do chodby, tak najednou obžalovaný vyskočil ze dveří obývacího pokoje a zařval na poškozenou: „Ha, přišel jsem si to s tebou vyřídit.“. Až později si poškozená uvědomila, že viděla jenom jeho levou ruku, tu pravou obžalovaný schovával za dveřma. Poškozená začala křičet a utíkat ven, protože věděla, proč obžalovaný přišel, že přišel udělat to, s čím neustále vyhrožoval. Jak běžela ke dveřím, tak od dveří uhnula, aby je otevřela. Obžalovaný v ten moment poškozenou odhodil na bok na zem a napodruhé zavřel dveře. Obžalovaný ležel na poškozené a řval na ni: „Co jsem ti říkal, co jsem ti říkal?“ a začal poškozenou škrtil. Napřed obžalovaný poškozenou škrtil jednou rukou, poškozená myslí, že pravou a potom ji začal škrtil i tou druhou. Poškozené se začalo dělat špatně a mezitím pořád volala o pomoc. Poškozená si říkala, že její život přece nemůže skončit takto, věděla, že obžalovaného nepřepere a že musí křičet, ať to slyší sousedé a někoho zavolají a ona musí mezitím vydržet. Jak obžalovaný poškozenou škrtil, tak se začala poškozená dostávat trochu do bezvědomí, tak začala dělat, jako že nedýchá a přestala bojovat s tím, že doufala, že to obžalovaného zastaví. To se na chvíli stalo, ale jak obžalovaný viděl, že poškozená jakoby víc ožila, tak na ni začal ječet, že si za to může sama, že přišel udělat to, co jí sliboval a že to dělá pro to, aby její děti a celá její rodina poznala, co to je, když ztratí někoho milovaného. Pak začal obžalovaný poškozené vyčítat, že mu neodpovídá na dopisy, poškozená si řekla, že by ho tím pádem mohla trochu uklidnit, tak řekla, že mu chtěla ten den na dopis odepsat. Poté obžalovaný vyčítal poškozené, že chce jít na narozeniny jeho kamaráda, tak mu řekla, že tam jít nechce a doufala, že to obžalovaného obměkčí. Obžalovaný se ale najednou dostal do takového transu, sebral ze země šroubovák, který předtím vypadl z košíku, který se převrhl, když obžalovaný a poškozená spadli na zem, a začal poškozenou píchat do krku. Poškozená se snažila nějakým způsobem bojovat, jenomže obžalovanému se podařilo chytit jí obě ruce a píchal jí tím šroubovákem. Když zjistil, že se tím šroubovákem nedostane dovnitř do krku, tak ho tam zarážel, jakoby šrouboval, až zjistil, že je skutečně v tom krku. Potom si poškozená myslela, že obžalovaný bere druhý šroubovák, ale zjistila, že to byly kleště, tak těmi jí píchl do prsou. Poškozená neví, jestli jednou nebo dvakrát. Pak si poškozená řekla, že zkusí brečet a prosila obžalovaného, ať ji pustí, že jí zlomí ruku, že

to hrozně bolí. Pak asi už neměl obžalovaný sílu dál pokračovat a poškozená neví, jestli to bylo tím brekem, ale obžalovaný toho nechal, poškozená se snažila převrátit z boku na břicho, ale vadil jí šroubovák zabodnutý v krku. Obžalovaný jí šroubovák z krku vytáhl a řekl, že bude tak hodný a zavolá jí záchranku. Obžalovaný pak řekl poškozené: „Doufám, že si mě vezmeš, až se vrátím z kriminálu“. Poškozená mu řekla, že ano, aby to všechno skončilo. Obžalovaný zavolal záchranku a řekl poškozené, ať si jde sednout do kuchyně. Poškozená mu řekla, že nemůže vstát, viděla jedinou záchranu v tom, že zkusí utéct. Když poškozená slyšela, že si obžalovaný sedá na židli, tak se jí podařilo vstát, chytit mobil a utéct z bytu. Poškozená vyběhla na ulici, tam nikdo nebyl, tak volala o pomoc. Z vedlejšího vchodu vykoukla sousedka a řekla poškozené, ať jde k ní. Poškozená tedy šla k ní, sousedka jí říkala, že už volala záchranku. Ve vchodě byla i další sousedka paní Š. a ta říkala, že už volali i policii. Poškozená volala dceři, aby věděla, co se stalo. Poškozená uvedla, že během incidentu šroubovák v ruce neměla, ona měla bodance na těle nejméně 4, přičemž do jednoho místa jí obžalovaný bodal opakovaně. Co největší silou se snažil dostat do toho krku. Celá doba fyzického konfliktu se poškozené zdála asi 5 minut, ale bylo to asi méně. Když obžalovaný bodal poškozenou kleštěmi, měla v krku zabodnutý šroubovák. Do zaměstnání se poškozená po předmětném incidentu vrátila až 29. 12. 2020. Ze začátku vůbec nemohla být v tom pokoji, ze kterého na ni obžalovaný vyskočil. Snažila se v bytě všechno přeorganizovat, aby to tam co nejvíce změnila a nepřipomínalo jí to obžalovaného. Když je poškozená i v malém stresu, začne se jí třepat pravá ruka a pravá noha a zapomíná. Stalo se jí i v práci, že 2× nebo 3× zapomněla na schůzku, musí si všechno zapisovat. Poškozená nemohla vůbec otvírat okna, jen na ventilačku, protože měla strach, že jí tam někdo vlezne. Proto si musela nechat namontovat venkovní žaluzie. Když poškozená narazí na jakoukoliv připomínku, tak událost prožívá znovu a znovu. Zdá se jí o tom. Od svého šéfa v práci se dověděla, že půjde o 2 platové třídy níž, protože její příjem je odvislý od toho, kolik zobchodovala za předchozí čtvrtletí a ona z důvodu pracovní neschopnosti obchodovat nemohla. Bude to pro ni znamenat měsíčně 14 až 15 000 Kč nižší příjem. Má v důsledku jednání obžalovaného spoustu finančních ztrát jako zničený koberec a podobně, ale nejhorší je ta psychická ztráta. Už nikdy nebude prožívat to, co prožívala, protože když se cítí spokojeně a šťastně, tak si vzpomene na inkriminovanou událost a zase jí to hodí zpátky. Chodí na kontrolu na psychiatrii do nemocnice i k psychologce. Ohledně vzájemného vztahu s obžalovaným poškozená uvedla, že když se jí něco nelíbilo, nebo s něčím nesouhlasila, tak to obžalovanému řekla, ale on vždycky reagoval podrážděně. Poslední 2 nebo 3 roky, když mu poškozená řekla, že se chce rozejít, tak jí vyhrožoval zabitím. Obžalovaný dokola opakoval, že jsou jenom 2, takže nehrozí, že by někdo uvěřil poškozené. To poškozenou donutilo pořizovat si nahrávky konfliktů. Děti poškozené postupně s obžalovaným nekomunikovali a navštěvovali poškozenou pouze, když obžalovaný nebyl doma. Obžalovaný nedokázal pochopit, že mají děti s poškozenou dobrý vztah a že se rádi navštěvují. Obžalovaný poškozené neustále vyčítal její práci, když mu jednou řekla, že byla vyhodnocena jako první obchodník, dostala od obžalovaného facku. Závažnější problémy ve vztahu měli obžalovaný a poškozená zhruba poslední 2 nebo 3 roky. Výrazná hádka proběhla během narozenin poškozené v roce 2019 ohledně přání k narozeninám, kdy na poškozenou obžalovaný ječel, že si vynucuje přání k narozeninám, že jí chtěl popřát později a poškozená tak úplně zkasala své narozeniny. Poškozená poté popsala další konflikty s obžalovaným, uvedla, že jí i vyhrožoval, že když se s ním rozejde, tak ji zastrelí, z čehož měla poškozená strach, protože věděla, že má obžalovaný schovanou zbraň. Nejdůležitější příčinou odcizení poškozené a obžalovaného byl dle názoru poškozené vztah obžalovaného k dětem poškozené. Dcera poškozené nedovolila, aby za poškozenou chodila vnučata, když byl obžalovaný doma. Uvedla, že když viděla, jak se obžalovaný chová, jak na poškozenou křičí, tak měla o vnučata strach. Ohledně nahrávek pořizovaných poškozenou se u data 9. 11. 2020 jedná o překlep, bylo to v roce 2019. Obžalovaný se od poškozené odstěhoval 1. 5. 2020. Sepsali mezi sebou s poškozenou dohodu, protože kupovali nějaké věci společně. Poškozená mu to platila na 2 splátky, jednou myslí

20 000 Kč a jednou 19 000 Kč. Klíče od bytu obžalovaný poškozené vrátil 1. 5., poškozená chtěla, aby si obžalovaný odvezl věci z garáže, protože tam pořád jezdil a kroužil kolem domu. Poškozená se bála, obžalovaný jí vyhrožoval, že si ji někde odchytí na kole. Poškozená raději přestal jezdit na kole. Obžalovaný slíbil, že do konce června si věci odveze. Kromě osobních věcí obžalovaného, které si obžalovaný nechal v bytě, poškozená obžalovanému předtím nedala jediné nějaké asi 2.000 Kč za přeplatek vody a elektřiny, což obžalovanému říkala, že mu dá, až přijde vyrovnání za plyn, protože věděla, že bude za plyn něco doplácet. Teď si ale poškozená myslí, že obžalovanému nic nedluží, protože jeho osobní věci se přestěhovali dodávkou do xxx a obžalovaný naopak dluží poškozené a nikoliv málo. Ještě před incidentem všechny osobní věci obžalovaného poškozená poskládala do kufru, syn to nafotil, aby to bylo zdokumentováno, a dali to obžalovanému do garáže. Po incidentu byly ty věci předány otci obžalovaného. Předmětné dlažební kostky musel někdo přinést, protože se kolem domu nevyskytují, byly menší, než klasické žulové kostky 10 na 10 cm, byly takové jakoby betonové. Poškozená při předmětném incidentu poznala, že obžalovaný ji přišel zabít podle jeho postoje, výrazu a z toho, že do bytu vlezl oknem. Bylo jí jasné, že když neustále vyhrožoval a vykřikoval to i hospodě, že si nepřišel jenom promluvit. Poškozená dále uvedla, že to co jí obžalovaný říkal v průběhu boje na zemi, slyšela na nahrávce. Obžalovaný měl přístup k věcem, které byly v garáži. Když se poškozená ptala, proč si nevzal některé své oblečení, tak řekl, že to nepotřebuje a zatím to zůstane tam. Nikdy nevznesl požadavek, že by něco z toho chtěl. Po napadení 26. 3. 2020 ze strany obžalovaného poškozená vyhledala pomoc intervenčního centra. Kroky ohledně odhlášení trvalého pobytu obžalovaného činila poškozená až po napadení 26. 3. 2020.

4. **Svědék Marek P.** vypověděl, že poškozená Eva P. je jeho matkou. Na skupinový chat, který mají společně s poškozenou a se svědkovou sestrou Veronikou B., poškozená jednou napsala, že má shozenou síť a poslala fotky. Svědek se asi 15 minut nemohl poškozené dovolat, tak zavola sestře, ta mu řekla, že tam běží, že poškozenou obžalovaný pobodal. To bylo 15. 6. 2020 kolem 7:45 hodin. Ke konci vztahu obžalovaného a poškozené již byl vztah obžalovaného k dětem poškozené špatný, navzájem se ignorovali. Obžalovaný poškozenou mlátil, to svědek nikdy neviděl, ale říkala mu to poškozená. Říkalo se to i v xxx, že se chlubil v hospodě, že jí zlískal. Ze začátku vztahu obžalovaný s poškozenou komunikovali dobře, neměli problémy, jezdili spolu na kole, na běžky. Ke konci už spolu nekomunikovali, poškozená chtěla, aby se obžalovaný vystěhoval, aby měla klid. Nebyla spokojená, trápila se. Svědek dále popsal příhodu, kdy na Silvestra asi v roce 2018 byla poškozená opilá a nemohla si sundat botu, spadla jakoby ze schodů, kde seděla a obžalovaný na ni začal rvát, že je ožralá. Nahrávky si poškozená pořizovala, protože měla strach, když jí obžalovaný vyhrožoval, že ji zabije. Měla strach s ním ukončit vztah, co obžalovaný udělá. Svědek se ze společné domácnosti s poškozenou odstěhoval hlavně kvůli obžalovanému. Měli vzájemné konflikty. Na druhou stranu měl svědek už věk, aby šel do svého. Se svědkovou sestrou měl obžalovaný ze začátku dobrý vztah, pak se to ale také zhoršilo. Obžalovaný vyhrožoval poškozené, mlátil ji a divil se, že ho svědek se sestrou, jakožto děti poškozené, nesnáší. Svědek uvedl, že pomáhali poškozené s kroky směrem k vystěhování obžalovaného z bytu. To, že obžalovaný napadá poškozenou, se svědek dozvěděl tak, že mu zavola soused poškozené, že k nim poškozená utekla, když jí obžalovaný zmlátil. Přijela tam i policie. Dříve napadání ze strany obžalovaného poškozená vždy popírala, protože měla strach. Až ten den, kdy přijeli policajti, tak svědkovi poškozená všechno řekla, že poslední 3 roky ji obžalovaný proliskává a podobně. Tehdy poškozená svědkovi rovněž řekla, že si obžalovaného nahrává, protože má strach, že ji zabije, mnohokrát jí to řekl. Kroky k vystěhování obžalovaného začali dělat ten den, kdy obžalovaný poškozenou napadl.
5. **Svědkyně Veronika B.** vypověděla, že poškozená je její matkou, obžalovaný je bývalý přítel její matky. Svědkyně s obžalovaným dlouhodobě neměla dobré vztahy. Předmětný den asi

v 7:15 hod ráno poslala poškozená na společnou skupinu na Messenger různé fotky, kde byla vylomená síť proti hmyzu, která ležela pod oknem na zahrádce, byly tam asi dvě nějaké dlažební kostky a nějaký nástroj na páčení, nějaké bodlo. Svědkyně napsala poškozené, ať jede okamžitě na policii. Bratr – svědek Marek P. psal, ať poškozená policii zavolá k sobě, že je nesmysl, aby tam jela. Poškozená tedy psala, že volá. Asi za 20 až 30 minut poškozená volala svědkyni a brečela, že jí obžalovaný pobodal, ale že už jede sanitka a že je relativně v pořádku. Svědkyně se zeptala, kde poškozená je, pochopila, že u sousedky Š., tak řekla poškozené, že za ní okamžitě jde. Poté volala svědkyně bratrovi, aby mu řekl, co se stalo. Dále volala ještě manželovi, zda by mohl přijet z práce, vzala děti a utíkala před barák poškozené. Poprvé viděla svědkyně poškozenou, když ji vynášeli na nosítkách do sanitky, měla zavázaný krk, byla od krve v obličejí i na ruce, oblečení měla krvavé. Poškozená měla hlavně starost, aby svědkyně zavolala k poškozené do práce a vysvětlila, co se stalo. Pak ještě poškozená požádala svědkyni, zda by ji skočila do bytu pro kabelku, tak tam pro ni s policistou zašla a přinesla ji poškozené. Fyzickému napadení poškozené ze strany obžalovaného svědkyně nikdy přítomna nebyla, všechno zjistila až po tom prvním napadení v březnu roku 2020. Poškozená se pak přiznala ke spoustě věcí, co dříve neříkala a zatajovala. Nicméně hádky mezi poškozenou a obžalovaným probíhaly velmi často, téměř každodenně. Týkalo se to výčitek, co poškozená dělá špatně, urážení na její osobu, jak vychovala děti. Vyhrůžování ohledně ublížení slyšela svědkyně pouze na nahrávkách od poškozené. Přes zeď většinou slyšela urážlivé a hanlivé výrazy ze strany obžalovaného na adresu dětí poškozené. Obžalovaný vycházel s lidmi v domě špatně, je panovačný člověk, za každou cenu se potřebuje prosadit. Konkrétně měl konflikty s paní Š., panem Š., Lenkou T., paní Š., která už tam teď aktuálně nebydlí a asi k něčemu došlo i s paní Š. Předmětné nalezené dlažební kostky byly cizí, ty svědkyně nikdy neviděla. To bodlo bylo dílenské nářadí, otec svědkyně takové míval ve sklepě. Svědkyně poškozené řekla, že pokud bude s obžalovaným, nebude jí dávat vnoučata. K pořizování nahrávek se poškozená přiznala po tom prvním incidentu s obžalovaným v březnu roku 2020. Tehdy se přiznala i k tomu, že k fyzickému napadení ze strany obžalovaného došlo i dříve. Svědkyně byla poškozené nápomocná v rámci sběru informací o možnosti zrušení trvalého pobytu obžalovaného a ve vztahu k psychické podpoře. Kroky ke zrušení trvalého pobytu se asi začali dělat po tom březnu 2020.

6. **Svědék Svatoslav Š.** vypověděl, že poškozenou Evu P. zná asi 30 let od doby, kdy spolu bydlí ve stejném domě v xxx, nikdy s ní neměl žádný problém, nebyly s ní žádné problémy ani v domě. Obžalovaného zná svědek asi 6 let, tedy od doby, kdy se přistěhoval k poškozené P. Krátce po svém nastěhování začal organizovat chod v domě, svědek měl třeba ve sklepě antény a obžalovaný je v době, kdy svědek nebyl doma, nechal odvézt do sběrného dvora. Svědek asi před čtyřmi lety s obžalovaným a poškozenou přerušil vztahy, kvůli tomu, že se neshodli ohledně úhrady společných držáků na kolo, které se pořizovaly do sušárny. Od té doby, když se potkali, se pouze pozdravili. Asi týden po odstěhování obžalovaného na ubytovnu šel svědek na hřiště na pivo, kde potkal obžalovaného, ten seděl sám, svědek k němu přisedl, dali si 2 piva a obžalovaný se svěřoval, jak na tom je. Říkal, že ho Eva P. vyhodila, že má nemocné rodiče, že na tom nejsou moc dobře, že bude muset ten byt po rodičích ve xxx prodat. Svědkovi přišlo, že obžalovaný je na měkko, ale byl dost tvrdý. Pak začal obžalovaný vykřikovat, že zabije Evu P., že zabije její děti i vnuky, že zabije Evu a pak sebe. Svědek měl dojem, že to obžalovaný myslel zcela vážně. Svědek říkal obžalovanému, ať nevyhrožuje, že měl kdysi taky takový problém, ale přece nezabije ženskou, která ho vyhodí z baráku, ale obžalovaný pořád opakoval svá slova. Po cestě z hospody říkal obžalovaný svědkovi, aby se šel podívat na ubytovnu, jak žije. Tam si dali 2 kalíšky slivovice. Obžalovaný pořád mluvil o tom jednom, že je pozabíjí, tak svědek odešel a tím ten rozhovor skončil. Na druhý den šel svědek znovu na hřiště, kde ho obžalovaný slovně napadl, že poškozené P. všechno řekl. Svědek ale ani ten den večer ani druhý den s poškozenou P. nemluvil, takže nic říci nemohl. Obžalovaný to v hospodě vykřikoval na

celé hřiště, musel to každý slyšet. Po odstěhování obžalovaný k poškozené P. ještě dojížděl, protože tam měl v garáži nějaké své vystěhované věci. Asi týden před napadením poškozené P. byl svědek přítomen rozhovoru mezi obžalovaným a poškozenou P., kdy zaslechl, jak obžalovanému poškozená P. říká: „neměls mě mlátit“, to slyšel svědek z okna. 15. 6. 2020 svědek ráno vstal kolem 7 hodin 20 min, zašel za barák na cigaretu. Když procházel kolem domu, všiml si, že je o dům opřený dřevěný žebřík se čtyřmi šprušlemi. Byl opřený v místě, kde se nachází okno Evy P. Když si pak svědek sedl na lavičku, všiml si, že obžalovaný měl zaparkované auto tak, aby jej Eva P. neviděla. V době, kdy tam svědek procházel, musel být obžalovaný už uvnitř bytu Evy P. Svědek si všiml, že okna Evy P. byla zavřená. Napadlo ho, že spolu s obžalovaným jeli někam na kole a najednou uslyšel nějaký křik, znělo to, jako když myslivec trefí mladé srnče. Svědek si nejprve myslel, že k P. přišla dcera s dítětem, dítě spadlo a pláče. V té chvíli svědkova manželka vylezla z okna a říkala, že se u Evy P. asi něco děje. V ten moment svědek uslyšel: „nech mě“ napadlo ho, že obžalovaný udělal tu věc, o které mluvil v hospodě. Ještě předtím svědek slyšel, jak Eva P. volá o pomoc, když slyšel, jak 3× zavolala „pomoc“. Svědek oddělal žebřík, aby případně nikdo nemohl utéct. Svědek chtěl volat policii, ale tu volala už paní T., tak si řekl, že se půjde podívat do bytu P. Cestou na rohu domu potkal manželku, která volala záchranku a říkala, aby tam nechodil, nebo ho obžalovaný zabije. Usuzovala z toho, že tam slyšela ten křik. Svědek nakonec do domu došel, ale v půlce schodiště to vzdal, když pak z domu odcházel, kývla na něj žena a šli do vedlejšího vchodu, kde už byla i Eva P. v chodbě u bytu paní T. Tam jí poskytovali první pomoc do příjezdu sanitky. Měla bodné rány na krku, byla celá roztřesená, rány moc nekrvácely, ona nebyla schopna mluvit, byla v dost těžkém šoku. Když policisté vyváděli z domu obžalovaného, prohlásil, že za to může svědek, že se na tom podepsal tím, že Evě řekl o tom, že ji obžalovaný zabije. Pak také svědek slyšel, jak obžalovaný policistům říká: „však já jsem říkal, že to udělám“, oni na to nijak nereagovali.

7. **Svědčyně Božena Š.** vypověděla, že poškozenou P. zná od doby, kdy se poškozená i s manželem přistěhovali do společného domu, to bylo asi v roce 1983. Vztahy měli dobré. Před pěti nebo sedmi lety se za poškozenou přistěhoval obžalovaný. Ze začátku vše fungovalo dobře jako dosud, tzn. že udržovali partu, jezdili na kola, na běžky. Pak se to pokazilo tím, že obžalovaný převzal nějakou roli snad otce nebo velitele, a proto se s nimi svědkyně přestala stýkat. Když se v domě potkali, tak se pozdravil a to bylo vše. Vztahy se takto pokazily záhy poté, co se do domu nastěhoval obžalovaný. Svědkyně nikdy nebyla přítomna konfliktu poškozené P. s obžalovaným. Je ale pravdou, že občas z bytu poškozené slyšela křik. Svědkyně bydlí v bytě nad ní, obžalovaný je dost hlučný, když mluví, občas bylo slyšet nějaké sprosté slovo. Jinak tomu ale nebylo příliš rozumět, takže svědkyně nevěděla, o co jde. Jednou slyšela svědkyně hádku obžalovaného a poškozené P. v listopadu 2019, kdy má poškozená narozeniny. Poté to bylo někdy v březnu, ale to už tam sousedé volali policii. Svědkyně neví, jak to tehdy bylo, jen slyšela, že tam Eva chodila po sousedech kolem 22:30 hod., aby zavolali policii. Kolem 23:30 hod. svědkyně viděla, jak obžalovaného odváží policie. Na druhý den se s Evou bavila a ta jí říkala, že ji obžalovaný napadl, že se bojí, že se vrátí a že už ho tam nebude moci mít a bude přemýšlet o tom, aby se odstěhoval. Poté začal obžalovaný chodit na pivo na hřiště, kde vykládal, že se bude muset odstěhovat, že už ho tam Eva nechce. Poté se odstěhoval k panu V., který pronajímá byty. Po svém odstěhování do domu občas chodil, protože měl ve sklepě nějaké věci a občas se objevil u garáže, kde měl uskladněné jízdní kolo. Od svého manžela pak svědkyně slyšela, že na hřišti obžalovaný vykládal na plnou pusou, že Evě něco udělá, ať si uvědomí, že má děti, že mu na ničem nezáleží, že ji vezme s sebou, a tak. Podle manžela svědkyně to slyšeli i chlapi, kteří tam byli na pivu. Dne 15. 6.2020 měla svědkyně s manželem již kolem 7:15 hod po snídani a manžel šel ven kouřit. Svědkyně zůstala doma, když najednou slyšela podivný zvuk, jako by kňučel pes, který má přivřenou tlapku, nebo děti. Najednou si řekla, že to nejsou děcka, že slyšela Evu. Svědkyně tedy otevřela okno, protože věděla, že je

manžel venku a viděla o dům opřený malý žebřík. Dala si to do spojitosti, že tam obžalovaný vlezl oknem. Svědkyně volala na manžela, že se u poškozené P. něco děje, vyběhla z domu a volala záchranku, což bylo omylem, protože chtěla volat policii. To bylo v 7:30 hod.. V té době vyběhla z domu i paní T., která říkala, že už volala policii a že u domu stojí auto obžalovaného. Svědkyně pak šla s paní T. do vedlejšího vchodu, z bytu poškozené P. už se žádné zvuky neozývaly. Když byly ve vedleším vchodě, přinesla paní T. vodu a mezitím se tam připotácela poškozená P. U Paní T. se složila. Svědkyně poškozenou hladila a paní T. volala záchranku. Poškozená pak krátce volala dceři, řekla jí, že jí obžalovaný napadl. Poškozená byla od krve, v jednu chvíli se zdálo, že přestává dýchat, byla ve velkém šoku. Mezitím přijela sanitka, poškozená říkala něco o tom, že ráno našla na parapetu nějakou dlažební kostku, říkala něco o přeházených kytkách. Na poškozené P. bylo vidět, že má nějaké rány na krku i v oblasti hrudníku vpravo.

8. **Svědčynie Lenka T.** vypověděla, že v xxx bydlí asi 10 let, časem se přestěhovala do bytovky č. p. xxx. Poškozená P. tehdy již bydlela s obžalovaným, který se na první pohled jevil jako společenský, družný, ale jinak je povrchní, arogantní, hodnotí věci, které mu nepřísluší. Byt svědkyně sousedí přímo s bytem poškozené P., která bydlí v bytovce č. p. xxx. S poškozenou P. se nikdy nenavštěvovaly, nebyly v kontaktu, jednalo se pouze o nahodilý kontakt venku, pozdrav a pár slov. Svědkyni se obžalovaný jevil jako agresor, vždy přišel s úsměvem, chtěl se bavit, ale nakonec to skončilo tím, že byl povrchní a vystupoval jako „já jsem Pán Bůh“. Svědkyně nikdy nebyla přítomna nějakému fyzickému či slovnímu konfliktu mezi poškozenou P. a obžalovaným. Občas v noci slyšela svědkyně z bytu poškozené P. křik, vesměs se ozýval hlas obžalovaného, nikdy neslyšela poškozenou, že by se třeba slovně bránila. O čem se hádali, tomu nebylo rozumět. Poslední měsíc až měsíc a půl (výslech se konal 9.7.2020) slyšela svědkyně z bytu poškozené P. křik obžalovaného, zaregistrovala, že poškozené vulgárně nadává, zaslechla například „blbá krávo“, většinou jí nadával kvůli vnoučatům a dětem, které neustále hodnotil nahlas a negativně. Poškozená P. se svědkyni nesvěřovala, svědkyně ani nevěděla, že se poškozená s obžalovaným rozešli, až vypořádala, že si obžalovaný odvážel nějaké věci. Poškozená P. říkala, že jí obžalovaný posílá dopisy do schránky, že jí neustále píše SMS zprávy, říkala, že asi věc oznámí policii. Dne 15. 6. 2020 vstávala svědkyně kolem 7:20 hod., šla si udělat kávu, a když se vrátila do ložnice, slyšela zvuky, jako když se mrouská kočka, nebo křičí malé miminko, takové vysoké tóny. Svědkyně tedy poslouchala co to je. Poté, co svědkyně otevřela okno, slyšela: „pomoc, pomoc, on mě zabije“. Svědkyně identifikovala, že jde o poškozenou P., zaregistrovala auto obžalovaného, které stálo na místě za bytovkou, na kterém nikdy předtím nestálo, jakoby schované. Svědkyně zaregistrovala venku pana Š., ptala se ho, jestli to slyší, co to je. On říkal, že to jsou asi děcka. Svědkyně říkala, že určitě ne, že to je Eva a šla ihned pro telefon a zavolala policii. Svědkyně šla ven, tam potkala pana Š. a jeho manželku, chvíli tam stáli a najednou bylo ticho. Svědkyně šla pro kávu k sobě do bytu, najednou se objevila poškozená P., která se zhroutila na chodbě bytu svědkyně. Sesunula se na zem k lednici a říkala: „On mě chtěl zabít, on tam měl dlažební kostku, on tam měl šroubovák.“. Říkala také svědkyni, aby zavolala k poškozené do práce. Svědkyně utěšovala poškozenou, měla na telefonu záchranáře, kteří jí dávali instrukce. Svědkyně si všimla bodných ran na krku poškozené P., ta se strašně třásla, zdálo se chvílemi, že přestává dýchat. Pak přijela záchranka, posádka si převzala poškozenou, naložili ji a odvezli do nemocnice.
9. **Svědčynie Petra L.**, dcera obžalovaného, využila svého práva a odmítla ve věci vypovídat.
10. Ze zvukového záznamu s názvem xxx out soud zjistil, že tato nahrávka byla pořízena na mobilní telefon poškozené Evy P. dne 15.6.2020 od 7:26 hod během pokusu o telefonický hovor s kontaktem „Policie Velká Bystrice“ a na této nahrávce je zachyceno, jak poškozená hlasitě křičí a volá o pomoc, během čehož obžalovaný důrazně říká: Co jsem tě říkal, co jsem

tě říkal?“ „Mám to udělat?“ a „Já jsem ti to říkal.“

11. Ze zvukového záznamu s názvem Napadení.mp3 soud zjistil, že na tomto je zaznamenán konflikt obžalovaného a poškozené Evy P., kdy poškozená říká obžalovanému, že jí neustále vyhrožuje a vydírá, na což obžalovaný říká, že poškozenou nevydírá. Obžalovaný chce, aby poškozená zrušila synovi Markovi v bytě trvalé bydliště. Poškozená říká obžalovanému, že pobyt zruší jemu. Obžalovaný odpovídá, že vezme sekeru a všechno tam rozmlátí, aby měla poškozená ostudu. Slovní spor přerůstá ve fyzické napadení poškozené ze strany obžalovaného. Poškozená křičí, aby jí obžalovaný nechal být, aby na ni nesahal, at' toho nechá, křičí: „au“. Obžalovaný říká poškozené, aby držela „frasu“ nebo jí „ju“ zavře. Poškozená na to říká, že zavolá policii, na což obžalovaný říká, že nezavolá, protože poškozenou usmrtí, utne ji jednou ranou. Obžalovaný říká poškozené, at' ho nesere, že si ty 2 roky odsedí, poškozená volá o pomoc, volá, aby jí obžalovaný nechal být, křičí: „au, au“, říká, že zavolá policajty. Obžalovaný říká poškozené: „Chceš, abych to ukončil? Já si to půjdu odsedět, já půjdu pro kudlu, ...když je někdo piča, tak bych tě trefil, už tě mám plné zuby.“ Obžalovaný se ptá: „Mám to udělat? Chceš skončit se svým řemeslem?“. Poškozená chce po obžalovaném, aby ji přestal mlátit, aby odešel. Obžalovaný říká, aby poškozená neprovokovala, že to nepřežije, aby držela „frasu“. Obžalovaný říká, že do poškozené vrazí kudlu nebo ji přiškrtní a ráno oznámí, že se tady sesypala. Obžalovaný se ptá poškozené, jestli dá přednost „mamánkovi“ nebo jemu, poškozená říká obžalovanému, že s ním nechce být. Obžalovaný nahlas přemýšlí, jestli to má ukončit nebo ne, ptá se poškozené, jestli to má ukončit. Poškozená mu říká, že jí nikdo nebude vyhrožovat smrtí. Obžalovaný se směje, že jí nikdo nevyhrožuje, protože on to ukončí. Poškozená volá, at' ji obžalovaný nechá být, at' ji nechá odejít, at' ji pustí. Obžalovaný říká poškozené, že jen přilévá olej do ohně. Poškozená volá několikrát o pomoc, obžalovaný říká, že dostane „prdu“, že jí uspí a pak udusí. Poškozená volá o pomoc, křičí: „Volejte policii!“ Obžalovaný říká poškozené, at' jde do prdele, že je piča.
12. Ze spisu Okresního soudu v Olomouci sp. zn. 1 T 71/2020, že trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci č. j. 1 T 71/2020-59 byl obžalovaný Karel L. shledán vinným spácháním přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, kdy si opatřil a přechovával v místě bydliště v obci xxx, podomácky upravenou mechanickou plynovou zbraň, přičemž odborným vyjádřením z oboru kriminalistické techniky a expertiz bylo zjištěno, že po provedených nedovolených úpravách má tato zbraň charakter palné zbraně, kterou obžalovaný držel v rozporu s ustanovením § 8 zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních a střelivu. Za spáchání uvedeného přečinu byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dle příslušné doručky byl trestní příkaz obžalovanému doručen 5. 6. 2020. Trestní příkaz nabyl právní moci 16. 6. 2020.
13. V rámci hlavního líčení provedl soud k **důkazu** řadu **listin**, z nichž je třeba zmínit především následující:
  - Z protokolu o ohledání místa činu dne 15.6.2020 od 10:05 hod s fotodokumentací (č.l. 7-50) soud zjistil, že na zemi u domu pod oknem ložnice poškozené Evy P. byl nalezen dřevěný žebřík o čtyřech příčkách, který byl zajištěn jako věcná stopa číslo 1. V chodbě bytu byl nalezen šroubovák s plastovou zelenou rukojetí o celkové délce 17,5 cm a délce dřívku 10,5 cm. Šroubovák byl potřísněn červenohnědou tekutinou charakteru krve a zajištěn jako věcná stopa číslo 13. Dále zde byl nalezen šroubovák s plastovou červenou rukojetí o celkové délce 17,5 cm a délce dřívku 7,5 cm, ten byl zajištěn jako věcná stopa číslo 15 a dále šroubovák s dřevěnou červenou rukojetí o celkové délce 16,5 cm a délce dřívku 9 cm, který byl zajištěn jako věcná stopa číslo 16. V chodbě bytu na outdoorových botách

Salomon byly nalezeny kulaté kleště na ohýbání drátěných ok, jejichž kovová část byla potřísněna červenohnědou tekutinou charakteru krve. Kleště byly zajištěny jako věcná stopa číslo 12.

- Z protokolu o prohlídce těla obžalovaného (č.l. 137-144), že při prohlídce těla obžalovaného konané 15. 6. 2020 od 12:30 hodin bylo zjištěno, že obžalovaný má na pravé ruce, na jejím hřbetu, mezi zápěstím a loktem několik čerstvých drobných povrchových škrábanců, rovněž na dolních končetinách v oblasti obou kolen se nachází starší jizvy po úrazech. Jiná zranění na těle obžalovaného z předmětného protokolu patrná nejsou.
- Z lékařské zprávy z 20. 11. 2020 (č.l. 537), že poškozená Eva P. se léčí z důvodu napadení ze strany obžalovaného na psychiatrii, byla jí diagnostikována posttraumatická stresová porucha.
- Z lékařské zprávy z 22.1.2021 (č.l. 565), že poškozená Eva P. se léčí na psychiatrii pro psychickou poruchu reaktivního charakteru s komplikovaným průběhem s nutností pravidelné farmakoterapie, její stav nelze hodnotit jako zcela kompenzovaný ani stabilizovaný.
- Z dokladu ze dne 20. 7. 2020 (č.l. 546), že tento osvědčuje nákup koberce za 5.497 Kč.
- Z dokladů z 1. 10. 2020 a 21.12.2020 (č.l. 553, 554), že tyto doklady osvědčují nákup léčiv za 864 Kč.
- Z poštovních podacích lístků (č.l. 554, 555), že tyto osvědčují vynaložení částky 206 Kč za poštovní služby.
- Z knihy jízd (č.l. 556), že poškozená P. učinila osobním vozidlem Škoda Fabia Combi od 13.7.2020 do 22.1.2021 jízdy k lékaři, psychologce a na Bílý kruh bezpečí v rozsahu 710 km.
- Z výplatních pásek (č.l. 559 - 563), že čistá mzda poškozené Evy P. u společnosti xxx činila v lednu 2020 43.762 Kč, v únoru 2020 43.393 Kč, v březnu 2020 41.302 Kč, v červnu 2020 21.578 Kč, v červenci 2020, v srpnu 2020, v září 2020, v říjnu 2020 a v listopadu 2020 0 Kč a v prosinci 2020 2.706 Kč.
- Z výpisu z účtu (č.l. 564), že na účet číslo xxx s názvem P. Eva byly připsány od ČSSZ následující platby: 28. 8. 2020 31.858 Kč, 1. 9. 2020 28.544 Kč, 2.9.2020 4.404 Kč, 20. 10. 2020 50.646 Kč, 9. 11. 2020 15.414 Kč, 4. 12. 2020 34.131 Kč a 8. 1. 2021 31.929 Kč.
- Z vyčíslení nákladů léčebné péče (č.l. 446-455) jsou patrné jednotlivé lékařské úkony, které byly učiněny v souvislosti s léčbou zranění, která poškozená P. utrpěla 15. 6. 2020 a jejich cena, která v součtu činí 140.259 Kč.

14. Ze **znaleckého posudku MUDr. Marka Vitovjáka**, soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství (č.l. 62-99), soud zjistil, že při hospitalizaci poškozené P. ve FN Olomouc 15.6.2020 od 8:45 hod. byla u poškozené zjištěna zranění popsána ve výroku tohoto rozsudku. Co se týče mechanismu vzniku zranění, potom ohledně předmětných poranění porušujících kůži a podkoží krku vlevo lze říci, že šlo o 4 zranění bodná, zasahující do struktur měkkých tkání levé boční plochy krku, v jednom případě pronikající do duté struktury (hltanu) krku. V případě bodného poranění přední stěny hrudní (nad horním zevním kvadrantem levého prsu) se jednalo o jedno bodné poranění. Uvedená poranění byla způsobena zevním mechanickým násilím nejméně střední intenzity, hroznatým podlouhlým předmětem (bodným nástrojem), který v okamžiku vzniku zranění směřoval ve směru své dlouhé osy proti tělnímu povrchu poškozené. Vznik uvedených bodných poranění krku vlevo a přední stěny hrudní vlevo lze ze znaleckého hlediska uspokojivě vysvětlit opakovanými útoky druhé osoby, jejíž ruka byla ozbrojena bodným nástrojem. Z charakteru zadokumentovaných poranění nelze jednoznačně říci, které zranění bylo způsobeno šroubovákem a které branžemi sevřených kleští. Ze znaleckého hlediska lze říci, že zadokumentované nástroje – elektrikářské kulaté kleště na ohýbání drátěných ok - stopa číslo 12 (celková délka 11,5 cm, délka čelistí 2,8 cm, délka rukojetí 8,5 cm) a plochý šroubovák se zelenou plastovou rukojetí - stopa číslo 13 (celková délka

17,5 cm, délka kovové části 10,5 cm), jsou plně způsobilé ke vzniku hodnocených bodných poranění. Ohledně vzájemného postavení útočnicka a poškozené v době vzniku jednotlivých poranění mohlo velmi dobře dojít k hodnoceným poraněním krku i hrudníku poškozené ve vzájemném postavení, které popsal obžalovaný a které bylo předmětem prověrky na místě, tedy že *poškozená ležela na pravém boku, obžalovaný jí seděl na břichu, svojí levou rukou drželi její obě ruce, které se jí však později podařilo vymeknout. Poškozená se začala po obžalovaném sápat a škrábat jej, na podlaže ležel šroubovák, který vypadl z košíku, obžalovaný jej vzal do pravé ruky a přiložil k levé části krku poškozené, křičel na ni, ať přestane, ona sebou mrskala a trochu se jakoby nabodla, obžalovanému se zatmělo a tím šroubovákem poškozenou bodl do krku. Pak ji bodl nebo chtěl zatlačit i do těla, myslí si, že do hrudníku, potom mu ten šroubovák vypadl z ruky, poškozená se snažila pořádk vymanit, obžalovaný viděl na podlaže kleště, tak je vzal do pravé ruky, jak se poškozená otočila, tak ji znovu bodl do krku, ležela na ní celým tělem.* V daném případě nedošlo k poranění poškozené, které by bezprostředně ohrožovalo její život. Jedno z bodných poranění krku však proniklo do dutého orgánu (hltnu) patřícího do zažívacího traktu, toto poranění lze tedy označit za poranění středně těžké, zejména vzhledem k reálnému riziku rozvoje závažných zánětlivých komplikací. Ze soudně lékařského hlediska lze říci, že aktivním útokem ruky ozbrojené bodným nástrojem do oblasti boční plochy krku vlevo mohlo velmi dobře dojít k závažným poraněním, například poranění intimně pod tělním povrchem probíhajících krčních cév, s následným krvácením navenek, jež mohlo velmi dobře být příčinou závažného bezprostředně život ohrožujícího krvácení, které bez lékařské intervence vede ke smrti postiženého. V případě proniknutí zraňujícího předmětu do pohrudniční dutiny mohlo dojít k poranění plíce, s následným život ohrožujícím krvácením do dutiny hrudní, či k tzv. pneumotoraxu, tedy vniknutí vzduchu do pohrudniční dutiny s ochabnutím plíce a snížením až vyřazením její funkce. Tento stav je provázen výraznou dechovou tísní postiženého, jež v některých případech může vést až ke smrti postiženého. Předmětná bodná zranění mohla vzniknout přiložením bodného nástroje ke kůži a zatlačením, ale vzhledem k tomu, že se překonává odpor kůže, která je poměrně elastická, i to tlačení by muselo být zase nejméně střední intenzity. Spíše je pravděpodobné, že došlo k nějakému náprahu a proniknutí toho nástroje přes kůži razantnějším způsobem. K otázce hloubky bodných kanálků na krku, respektive k otázce opakovaného bodání do jednoho místa nebo kroucení šroubovákem v tom místě, se nelze blíže vyjádřit, neboť vzhledem k tomu, že poškozená útok přežila, nebylo možno podrobněji bodné kanálky zkoumat, jak by to bylo možné při pitvě. Proto znalec uzavřel, že se jednalo se o nejméně o čtyři samostatné bodné útoky. Při zjištěných bodných poraněních poškozené je otázkou náhody, zda dojde nebo nedojde k poranění některé z cév, které vedou krkem a jsou poměrně velkého kalibru. Potom záleží na tom, jestli je poraněn žilní nebo tepenný systém. Pokud je poraněn tepenný systém, tak krev vytéká rytmicky, jak pumpuje srdeční sval a toto krvácení je samozřejmě rychlejší a život více ohrožující, než žilní krvácení. Kdyby třeba naopak došlo k poranění hrdelní žíly, dochází k výtoku krve, ale zase hrozí nebezpečí, že může dojít ke vzniku tzv. vzduchové embolie, kdy podtlakem dojde k nasátí vzduchu do cévního řečiště a dojde vlastně k ucpaní celého řečiště vzduchem, který pronikl poraněnou cévou do krevního oběhu. V případě poranění krkavice záleží na tom, jak by krkavice byla poraněná. Jestli třeba pouze tzv. tangenciálně, nebo zda by došlo ke kompletnímu přerušení, to se nedá paušalizovat. Samozřejmě čím je větší ten průsvit cévy, tím to krvácení je masivnější a razantnější, život bezprostředně ohrožující. V takovém případě záleží na tom, jestli je poskytnuta první pomoc. Pokud by nebyla, tak ke smrti dochází v řádu několika minut. Poranění pravé poloviny krku charakteru podkožního krevního výronu vzniklo tupým zevním mechanickým násilím střední intenzity, jeho vznik lze dobře vysvětlit jeho sevřením (zmáčknutím) prsty útočnickovi ruky, tedy rdoušením. Ze soudně lékařské praxe vyplývá, že mechanismem rdoušení při úplném zamezení přívodu krve do mozku (v posuzovaném případě však tomu tak nebylo) dochází ke ztrátě vědomí již po 10 sekundách. Změny vedoucí k nevratnému poškození mozku při dušení nastupují obvykle již za 4 až 5 minut, někdy i dříve. Pouze v o něco delším intervalu však může

dojít i ke smrti udušením. Tzv. reflektionická smrt, k níž dochází podrážděním nervstva v oblasti krku, může nastat okamžitě, kdykoliv v průběhu stlačení krku. Další popsání povrchní poranění charakteru drobných povrchních kožních oděrek a podkožních krevních výronů vznikla zevní mechanickým násilím nízké až střední intenzity, mohla být velmi dobře způsobena v průběhu zápasu napadené s útočníkem. Definitivní zhodnocení trvalých následků je obvykle možné až po přibližně ročním intervalu od vzniku poranění. V posuzovaném případě lze ze soudně lékařského hlediska důvodně předpokládat, že kromě kožních jizev nezanechají uvedená poranění žádné další trvalé následky. Ze zdravotnické dokumentace vyplývá, že poškozená P. byla hospitalizována ve Fakultní nemocnici Olomouc od 15. 6. do 24. 6. 2020, kdy byla propuštěna do domácího léčení. Léčba hodnocených bodných poranění byla ukončena dne 8. 7. 2020, kdy byl jmenované na ambulanci ORL Fakultní nemocnice Olomouc vyjmut podkožní steh z jizvy. Poškozená P. byla utrpenými bodnými poraněními významně omezena v obvyklém způsobu života především svou hospitalizací ve zdravotnickém zařízení, kdy byla upoutána na lůžko, poté bylo omezení pouze částečné, v důsledku bolestivosti a nutnosti dodržování klidového režimu. Ze znaleckého hlediska lze říci, že nekomplikovaná doba léčení poranění podobného charakteru je přibližně dvoutýdenní. V posuzovaném případě je však třeba uvést, že poškozené byla poskytnuta odborná lékařská péče, spočívající mimo jiné v sešití defektu stěny hltanu. Nešetřením tohoto poranění velmi dobře mohlo dojít k následnému rozvoji hluboké krční infekce, která může vést k vážné poruše zdraví, případně i ke smrti jedince. Poškozená byla významně omezena v obvyklém způsobu života během hospitalizace ve zdravotnickém zařízení, musela absolvovat vyšetření spočívající v endoskopickém prohlížení krku a operační výkon. Léčba poranění byla ukončena 8. 7. 2020, kdy byl vytažen poslední steh z jedné rány. Nadále částečné omezení spočívalo v dodržování zvýšené hygieny, pečování o jizvy a podobně.

15. Ze **znaleckého posudku MUDr. Petra Nedomy**, soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, a **Mgr. Michala Perničky, Ph.D.**, soudního znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie, vypracovaného k vyšetření duševního stavu obžalovaného (č.l. 214-280), soud zjistil, že obžalovaný netrpí ani netrpěl žádnou forenzně významnou duševní chorobou, tou netrpěl ani v době spáchání projednávaného skutku. Rozpoznávací i ovládací schopnosti hodnotí znalec jako zachovalé. Znalec konstatoval nepřítomnost diagnostických kritérií, které by svědčily pro výskyt závislosti na jakékoliv návykové látce. Odolnost proti prvnímu napití není u obžalovaného snížena, obžalovaný je schopen efektivně kontrolovat požívání alkoholu. Obžalovaný má zkušenosti s požíváním alkoholu, je si vědom negativního působení alkoholu na svou psychiku. Znalec nemá žádné objektivní údaje o ovlivnění obžalovaného alkoholem či jinými návykovými látkami v době před spácháním vytýkaného jednání. Z psychiatrického hlediska lze konstatovat, že se obžalovaný v době projednávaného skutku nacházel ve stavu prostého afektu. Afektivní delikty jsou většinou projevem a vybitím osobní krize a konfliktů, které jsou z hlediska normální psychologie všelidské, po stránce motivační srozumitelné a do nichž se dovedeme vcítit. Hlavní váha při nich může spočívat někdy převážně na osobnostní struktuře posuzovaného (v tomto případě emoční labilita, impulsivita, sebestřednost), jindy na výjimečně mimořádně provokující situaci, nebo na dlouhodobé, stále narůstající osobní zátěži a traumatizaci (dlouhodobý pocit krivdy, chronické konflikty). Pak může při náhodném prostém přetížení toleranční hranice dojít k pohybu afektivního hnutí, které vybaví afektivní explozí, jež se jeví ve vztahu k bezprostřednímu podnětu jako nepřiměřená, ale ve vztahu k předchozímu napětí a předráždění v úzce vymezené oblasti konfliktního vztahu není až tak překvapující. Obžalovaný netrpí žádnou takovou duševní chorobou či poruchou, která by predikovala úvahu o zvýšené pohotovosti k agresivitě. Pobyt obžalovaného na svobodě není z psychiatrického hlediska nebezpečný a nevyžaduje uložení žádné z forem ochranných opatření. Na místě jsou nápravně výchovná opatření. Obžalovaný je schopen chápat smysl trestního řízení. Osobnost

obžalovaného spadá do širší normy populace, není strukturovaná patologicky. Osobnost lze celkově charakterizovat jako nezralou s akcentovanými rysy egocentrismu. Je více zaměřený na praktické fungování, na materiální hodnoty, má sníženou empatii a zájem o druhé. Jeho sebevědomí je křehké, což má tendenci kompenzovat direktivním chováním. Emocionalita obžalovaného je nezralá, se sklony k impulsivnímu odužívání napětí. Jeho intelektová úroveň odpovídá spodní polovině pásma průměru populace. Rozumové funkce obžalovaného jsou bez kvalitativních narušení, jeho zralost je dostatečná k chápání smyslu trestního řízení a jeho následků. U obžalovaného byla zjištěna tendence prezentovat se sociálně žádoucím způsobem a zkreslovat informace o vlastní osobě tímto směrem. Obecně však je schopen správně vnímat, zapamatovat si a reprodukovat prožité události. Volní schopnosti obžalovaného jsou dostatečné, je cílevědomý, prakticky orientovaný. V prožívání má sklony k egocentrismu a impulsivitě, intelekt odpovídá spodní polovině pásma průměru populace (IQ v rozmezí 85 až 100). Obžalovaný mění své výpovědi k trestní věci, což ztěžuje posouzení jeho motivace. Z psychiatrického a psychologického vyšetření lze uzavřít, že se nejednalo o motivaci patologickou, způsobenou psychickou poruchou. Na základě zhodnocení osobnosti obžalovaného se z psychologického hlediska jeví jako pravděpodobná motivace napadení poškozené jako msta za subjektivně prožívané příkoří při rozpadu vztahu a souvisejících událostech. Samotným psychologickým vyšetřením nelze zjistit, čeho konkrétně se chtěl obžalovaný na místě činu dopustit. Vztah k poškozené P. odpovídá osobnostní struktuře obžalovaného. Jejich vztah považuje za partnerský, verbalizuje náklonnost k ní, ale tento vztah prožívá spíše jednostranně s důrazem na plnění jeho vlastních očekávání a potřeb.

16. Ze **znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví genetika** (č.l. 298-307), soud zjistil, že na elektrických kleštích zajištěných jako stopa číslo 12, šroubováku zajištěném jako stopa číslo 13 a noži zajištěném jako stopa číslo 19 byla shledána přítomnost lidské krve, kdy porovnáním profilů DNA stanovených z těchto stop byla zjištěna shoda s profilem DNA poškozené P. Na stěrech na tamponech z levé dlaně a z pod nehtů pravé ruky obžalovaného byla zjištěna mimo jiné přítomnost DNA a poškozené P. Na stěrech na tamponech z pod nehtů levé ruky a z pravé dlaně obžalovaného byla zjištěna přítomnost DNA s velmi vysokou pravděpodobností poškozené P. Na zajištěném tričku značky Canda byla zjištěna přítomnost třech skvrn krve poškozené P. Na zajištěných krat'asech značky Adidas byly nalezeny 3 skvrny biologického materiálu typu krve. Specificky se nepodařilo prokázat, zda se jedná o skvrny lidské krve. U jedné z těchto skvrn byla zjištěna velmi vysoká pravděpodobnost existence DNA poškozené P. i obžalovaného. U další ze skvrn byla zjištěna existence DNA poškozené P. a u poslední ze skvrn se nepodařilo stanovit profil DNA. Na zajištěném tričku značky Eva byla zjištěna přítomnost tří skvrn lidské krve obsahující DNA poškozené P. a s nejvyšší pravděpodobností i DNA obžalovaného. Na elastických krat'asech nebyla zjištěna přítomnost biologického materiálu typu krve, byla však zjištěna přítomnost DNA poškozené P.
17. Ze **znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví daktyloskopie** (č.l. 309-314) soud zjistil, že stopa označená číslem 11 vykazuje dostatečný počet charakteristických znaků nutných ke zkoumání, je tedy upotřebitelná, nicméně nebyla u ní zjištěna vzájemná shoda s otisky prstů obžalovaného, respektive poškozené P.
18. Ze **znaleckého posudku z oboru kriminalistika, odvětví trasologie** (č.l. 315-322) soud zjistil, že stopa číslo 6 mohla být vytvořena levou podešví obuvi značky Adidas zajištěné u obžalovaného, u stopy číslo 3 nelze určit, zda byla vytvořena uvedenou obuví a stopa číslo 7 nebyla vytvořena uvedenou obuví.
19. V rámci **dokazování soud postupoval podle § 2 odst. 5 trestního řádu** tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro své

rozhodnutí. Za nejvýznamnější důkazy, o něž soud opírá svá skutková zjištění a ze kterých vyplývá závěr o vině obžalovaného, je třeba považovat především svědeckou výpověď poškozené P, znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, zvukový záznam zachycující počátek napadení poškozené P. dne 15.6.2020 a zvukový záznam zachycující konflikt mezi obžalovaným a poškozenou P. (Napadení.mp3). Po provedeném dokazování provedl soud pouze formulační úpravu skutkové věty, oproti popisu skutku v žalobním návrhu, kdy namísto formulace „v úmyslu usmrtit“ uvedl soud v závěru skutkové věty skutkové okolnosti vymezující subjektivní stránku předmětného činu.

20. Provedené **důkazy sodu hodnotil v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu** na základě svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Po takto provedeném hodnocení důkazů má soud za prokázané mimo důvodnou pochybnost, že se obžalovaný dopustil jednání, které je popsáno ve výroku tohoto rozsudku. Co se týče objektivní stránky předmětného činu, obžalovaný do značné míry připustil skutečnosti popsané ve skutkové větě výroku rozsudku. Obžalovaný vypověděl, že skutečně vlezl do bytu poškozené P. po žebříku oknem, počkal si na ni, až vyjde z koupelny, poté co jej poškozená spatřila, začala křičet, snažila se mu utéct z bytu, obžalovaný poškozenou žduchl, té podjely nohy a spadla na zem. Obžalovaný spadl na ni, snažil se jí zabránit v tom, aby křičela, rukou jí zacpal ústa. Obžalovaný dále připustil, že poškozenou opakovaně bodl kleštěmi i šroubovákem, respektive šroubovák poškozené přiložil ke krku a zatlačil. Potud spolu v zásadních bodech výpověď obžalovaného a výpověď poškozené P. koresponduje. Poškozená P. dále popsala, že jí obžalovaný rdousil, což zcela koresponduje se závěry znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, kdy zranění poškozené na pravé polovině krku odpovídají sevření prsty útočnickovi ruky, tedy rdoušení. I tuto skutečnost tedy soud považuje za prokázanou. Uvedeným znaleckým posudkem byla rovněž objektivizována zranění, která poškozená P. v důsledku jednání obžalovaného utrpěla, stejně jako doba hospitalizace a podrobení se operačnímu zákroku. Ve vztahu k výpovědi poškozené P. soud uvádí, že dospěl k závěru o pravdivosti této výpovědi, neboť neshledal okolnosti, které by svědčily o nevěrohodnosti poškozené P. Obhajoba namítala, že poškozená u hlavního líčení popisovala útok obžalovaného razantněji, než v přípravném řízení a některé věci si evidentně připomněla ze zvukového záznamu z incidentu, což je naprosto nepřipustné. Soud je naopak přesvědčen, že poškozená P. incident popsala prakticky shodně jako v přípravném řízení, v tomto ohledu neshledal zásadní rozpory mezi výpovědí poškozené P. v přípravném řízení a u hlavního líčení. Pokud jsou zde drobné odchylky, respektive subjektivně zabarvená sdělení, jako například, že jí obžalovaný bodal vši silou, toto lze dle názoru soudu bezpochyby přičíst stavu a míře rozrušení, ve kterém se musela poškozená během útoku nacházet, neboť ze zjištěných okolností, především na základě předchozího vyhrožování ze strany obžalovaného, měla během incidentu poškozená jistě důvodný strach o život a sama připustila, že se jí například trvání incidentu mohlo zdát déle, než tomu skutečně bylo. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že způsob a intenzitu útoku považuje soud za objektivizovanou znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, ze kterého jednoznačně vyplývá, jaká zranění poškozená utrpěla a útokem jaké intenzity tato zranění vznikla, tedy především 4 bodná zranění v oblasti krku a jedno v oblasti hrudníku, která musela být způsobena hroznatým podlouhlým předmětem, a to násilím nejméně střední intenzity, neboť byl překonán poměrně vysoký odpor kůže. Skutečnost, že si poškozená vyslechla zvukový záznam dokumentující začátek jejího napadení ze strany obžalovaného, což v rámci své výpovědi uvedla, nepovažuje soud za okolnost, která by tuto svědkyni znevěrohodňovala, a to především vzhledem k tomu, že zvukový záznam je z povahy věci důkazem, který zcela objektivně (bez jakékoli interpretace či subjektivního zkreslení) zachycuje určitý děj (jeho zvukovou stránku). V kontrastu se závěrem o pravdivosti výpovědi poškozené P. je třeba uvést, že naopak některé části výpovědi obžalovaného týkající se především jeho motivace k předmětnému jednání a předchozích

konfliktů s poškozenou P. se ukázaly jako zjevně nepravdivé. V tomto směru je třeba poukázat na zvukové záznamy provedené důkazu, kdy jeden z těchto zvukových záznamů dokumentuje konflikt mezi poškozenou a obžalovaným v době před spácháním předmětného skutku a další záznam dokumentuje počátek napadení poškozené P. dne 15. 6. 2020. Skutečnost, že aktéry zachycenými na těchto záznamech jsou právě obžalovaný a poškozená P., je zřejmá z obsahu těchto záznamů a dále z toho, že byly nahrány poškozenou na její mobilní telefon. Z označení záznamu počátku incidentu ze dne 15. 6. 2020 je pak zřejmé, že tento byl pořizován na mobilní telefon v názvu uvedeného telefonního čísla dne 15. 6. 2021 od 7 hodin 26 minut a 41 sekund, což zcela koresponduje s dobou, kdy mělo dojít k předmětnému skutku. Skutečnost, že se jedná o záznam konfliktů obžalovaného a poškozené P. koneckonců nebyla obžalovaným nijak zpochybňována, obžalovaný sám v rámci vyjádření k těmto důkazům uvedl, že se jedná o zachycení počátku incidentu ze dne 15. 6. 2020 a ve druhém případě o incident z 26. 3. 2020. Namítal sice, že na záznamu „Napadení.mp3“ není slyšet jeho bouchnutí do skříně a že záznam je delší, než trval konflikt obžalovaného a poškozené. Tyto námítky však nepovažuje soud za relevantní, neboť soud neshledal žádnou indicii k tomu, že by byl zvukový záznam jakkoliv zkreslován, respektive s ním bylo manipulováno. Oproti tomu obžalovaný vypověděl, že mezi ním a poškozenou padla za celou dobu soužití jediná facka, nikdy poškozenou P. fyzicky nenapadl, nepřipustil jakékoliv vyhrožování smrtí, a to ani při incidentu 26. 3. 2020. Z nahrávky Napadení.mp3, s nejvyšší pravděpodobností dokumentující konflikt mezi obžalovaným a poškozenou P. 26. 3. 2020, je přitom zjevné, že obžalovaný opakovaně a jednoznačně vyhrožuje poškozené P., že ji usmrtí, ať udušením, nebo „jednou ranou“ a podobně. Ze strany poškozené P. přitom přicházejí prosby, ať toho obžalovaný nechá, volání o pomoc, nejsou z její strany slyšet vulgarity, provokace, vyhrožování a podobně. Obžalovaný tedy v tomto ohledu vypovídá nepravdivě. Stejný závěr platí ve vztahu k samotnému napadení poškozené P. 15. 6. 2020, kdy obžalovaný ohledně své motivace uvedl, že si chtěl s poškozenou P. pouze promluvit a vzhledem k tomu, že mu nezvedala telefon a nereagovala na esemesky, byla to jediná cesta, jak se dostat ke komunikaci s ní. Obžalovaný uvedl, že na začátku vzájemného kontaktu 15. 6. 2020 řekl poškozené: „Evi, chci si s tebou promluvit.“ Ze zvukové nahrávky dokumentující počátek napadení poškozené 15. 6. 2020 je přitom kromě křiku poškozené zřetelně slyšet, že první co obžalovaný řekne je: „Co jsem tě říkal, co jsem tě říkal?“, poté říká „Mám to udělat?“ a později „Já jsem ti to říkal.“, přitom to vše je pronášeno důrazně. I v tomto ohledu tedy obžalovaný vypověděl nepravdivě. Za nepravdivé považuje soud i tvrzení obžalovaného, že se proti němu poškozená při jeho útoku bránila rovněž šroubovákem a bodla jej, z čehož má dosud jizvu, a to z následujících důvodů. S tímto tvrzením přišel obžalovaný až při své výpovědi v hlavním líčení (v přípravném řízení tuto skutečnost neuváděl). Z protokolu o prohlídce těla obžalovaného konané několik hodin po předmětném skutku, vyplývá, že obžalovaný neměl na těle kromě několika škrábanců mezi zápěstím a loktem pravé ruky, žádné zranění. Dlužno dodat, že závěr soudu o tom, že obžalovaný vypověděl ohledně některých skutečností nepravdivě, koresponduje se závěry znaleckého posudku, jenž byl vypracován k vyšetření duševního stavu obžalovaného a sice, že u obžalovaného byla zjištěna tendence prezentovat se sociálně žádoucím způsobem a zkreslovat informace o vlastní osobě tímto směrem. Ve vztahu k obhajobě obžalovaného, co se týče skutečností přítomnosti nože, je třeba říci, že skutečnost, že by obžalovaný v rámci předmětného skutku použil nože, mu není kladena za vinu. Byť to v řízení nebylo zpochybňováno, soud považuje za vhodné uvést, že předmětné zvukové záznamy v daném případě mohou sloužit jako důkaz, neboť byly splněny podmínky pro zásah do soukromí osoby (obžalovaného), bez jejíhož souhlasu byla nahrávka pořizena. Pořízením zvukových nahrávek poškozená sledovala legitimní cíl, a to zdokumentovat závadné chování obžalovaného, které obžalovaný popírá a které lze, vyjma svědecké výpovědi samotné poškozené, stěží prokázat. Poškozená pak nahrávky nijak nezneužívala, nezveřejňovala, použila je právě pouze k účelu prokázání okolností skutku, který je předmětem tohoto trestního řízení (k tomu viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 5 Tdo 459/2007 a rozhodnutí

Ústavního soudu ČR IV. ÚS 2425/09).

21. Jednání obžalovaného soud **právně kvalifikoval** v první řadě jako pokus zvláště závažného zločinu vraždy podle § 21 odst. 1 tr. zákoníku k § 140 odst. 1, neboť obžalovaný se dopustil jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jiného úmyslně usmrtil, přičemž jednal v úmyslu trestný čin spáchat, avšak k dokonání trestného činu nedošlo. Základní skutkovou podstatu trestného činu vraždy podle § 140 odst. 1 tr. zákoníku naplní ten, kdo jiného úmyslně usmrtí. V daném případě k následku (účinku) trestného činu předvídanému v uvedené skutkové podstatě, tedy ke smrti poškozené P., nedošlo a jednání obžalovaného bylo proto soudem kvalifikováno nikoliv jako dokonání trestného činu, ale jako pokus uvedeného trestného činu ve smyslu § 21 odst. 1 tr. zákoníku. To, že zde k následku trestného činu nedošlo, bylo v daném případě věcí náhody, když bylo prokázáno, že jednání obžalovaného bylo způsobilé a bezprostředně směřovalo ke vzniku následku trestného činu vraždy, tedy ke smrti člověka. K naplnění subjektivní stránky uvedeného trestného činu je třeba úmyslného zavinění. V projednávané věci dospěl soud v otázce zavinění obžalovaného k závěru, že tento jednal v nepřímém úmyslu ve smyslu § 15 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Nebyly totiž zjištěny skutečnosti, ze kterých by podle soudu bylo možné bezpečně dovést závěr o přímém úmyslu obžalovaného usmrtit poškozenou. Bylo sice prokázáno, že obžalovaný v minulosti poškozené P. usmrcením vyhrožoval, což by spíše nasvědčovalo závěru o jednání obžalovaného v úmyslu přímém, nicméně je třeba přiznat relevanci argumentu obžalovaného, že za dané situace, pokud by chtěl, tak trestný čin dokoná, což neučinil. Vzhledem ke konkrétním zjištěným okolnostem případu, zejména vzhledem ke skutečnosti, že během napadení obžalovaný na poškozené P. klečel, čímž jí úspěšně bránil v úniku a měl tedy možnost útočit rukou ozbrojenou šroubovákem, respektive kleštěmi, proti tělu poškozené v podstatě v neomezeném rozsahu jakoukoliv intenzitou (což však nečinil a svého jednání zanechal), lze uzavřít, že obžalovanému nebylo prokázáno, že by svým jednáním chtěl poškozenou P. v daný okamžik usmrtit. Zjištěno však bylo, že obžalovaný vůči tělu poškozené útočil rukou ozbrojenou šroubovákem, respektive kleštěmi, nejméně střední intenzitou a po několika bodnutích svého jednání zanechal. Jeví se tedy nejvýše pravděpodobné, že motivací obžalovaného k takovému jednání bylo u poškozené P. vzbudit reálnou obavu o život z důvodu msty za příkoří, které obžalovaný subjektivně prožíval a ze kterého vinil právě poškozenou P., respektive její děti. V souvislosti s otázkou zavinění u trestného činu vraždy lze obecně konstatovat, že pro závěr o tom, že pachatel jednal v nepřímém úmyslu, musí být vždy prokázáno vědomí pachatele o tom, že svým jednáním může porušit zájem chráněný trestním zákoníkem, tj. způsobit smrt člověka, a že pro případ, že takové porušení způsobí, je s tím srozuměn. Vždy je zapotřebí vycházet z okolností, za nichž k útoku pachatele došlo, jakým motivem byl veden, co útoku předcházelo, jak byl útok proveden, jakého nástroje bylo použito, zda pachatel záměrně útočil proti takové části těla, kde jsou orgány důležité pro život, které jsou snadno zasažitelné apod. (viz. např. R 19/1969, usnesení NS ČR 3 Tdo 1150/2013). Soud je přesvědčen, že i laik si musí být dobře vědom toho, že lidským krkem probíhají velké cévy zajišťující přívod resp. odvod krve do hlavy, jejichž násilné poškození vede bez včasné pomoci zpravidla ke smrti člověka. Toto vědomí konečně obžalovaný potvrdil, když k dotazu soudu uvedl, že ví, že bodnutí do krku může vést u poškozeného ke smrti s tím, že záleží na tom, kam je útok veden. V projednávaném případě obžalovaný útočil evidentně na velmi rizikovou partii lidského těla z hlediska možného ohrožení lidského života, přičemž vzhledem k použitému nástroji (šroubovák s délkou dřívku 10,5 cm a hrotnaté kleště), způsobu a razanci útoku (bodání rukou ozbrojenou uvedenými předměty vedené nejméně střední intenzitou), musel být srozuměn s tím, že svým jednáním může poškozenou usmrtit. Jak již bylo uvedeno to, že k následku trestného činu nedošlo, bylo věcí pouhé náhody, neboť v případech jako je tento, útočník není zpravidla schopen zcela přesně posoudit a ovlivnit to, zda zasáhne přesně dané místo na těle poškozeného, tedy zda např. útok bude veden o několik málo centimetrů v jiném směru či nikoli. Je logické, že

obžalovaný v daném okamžiku nebyl schopen zcela korigovat to, zda zasáhne poškozenou přesně do uvedeného místa, či do jiného místa jen nepatrně (několik cm) vzdáleného od místa kam skutečně poškozenou zasáhl, rovněž jistě nebyl schopen zcela korigovat ani to, zda šroubovák či kleště po průniku do těla poškozené zasáhnou např. krční tepnu či nikoli. V případě útoku ostrým předmětem proti tělu druhé osoby je třeba zmínit i to, že pachatel obecně není schopen zcela ovlivnit pohyb osoby, vůči níž útok směřuje (čemuž odpovídají i okolnosti zjištěné v daném případě, kdy obžalovaný sice poškozenou zaklekl a tím jí bránil v úniku, ta se nicméně snažila vymanit pohybem svého těla), což jsou rovněž okolnosti mající vliv na místo a hloubku proniknutí ostrého předmětu do těla napadené osoby, které jsou zcela nezávislé na vůli pachatele. Rozhodující je zde tedy vědomí pachatele o možnosti smrtelného následku v důsledku jeho jednání a srozumění s ním, na což lze usuzovat právě z popsaných okolností případu a způsobu útoku obžalovaného šroubovákem a kleštěmi proti tělu poškozené. V souvislosti se závěrem soudu o nepřímém úmyslu obžalovaného je třeba zmínit i skutečnost, že obžalovaný bodl poškozenou opakovaně – nejméně 5 x a to poté, co ji fyzicky napadl. V rámci úvah o zavinění obžalovaného ve formě nepřímého úmyslu je třeba uvést rovněž skutečnost, že v případě nepřímého úmyslu je vyžadováno srozumění pachatele s hrozícím smrtelným následkem, byť způsobení tohoto následku nemuselo být jeho cílem. U nepřímého úmyslu není významné to, že pachatel přímo nesměřoval k tomu, aby nastal škodlivý následek (smrt poškozeného), ani to že takový následek mu byl v představách dokonce nepřijemný. Důležité je zjištění, že pachatel zásadně nepočítal s žádnou konkrétní okolností, která by zaručovala, že škodlivý následek nenastane (viz. usnesení NS ČR 5 Tdo 1272/2010). Podle názoru soudu je vyloučeno, že by obžalovaný v daném případě mohl reálně počítat s nějakou okolností, která by zaručovala, že poškozená po jeho útoku nezemře. Při opakovaném bodání šroubovákem o délce dřívku 10,5 cm a hrotnatými kleštěmi do oblasti krku, resp. hrudníku nemůže ani laik tvrdit, že tímto způsobem nelze způsobit smrt jiného člověka, naopak musí takovouto variantu skutkového děje považovat za naprosto reálnou, jak konečně obžalovaný v rámci své výpovědi v obecné rovině potvrdil. Jaké konkrétní varianty smrti poškozené v důsledku útoku obžalovaného reálně hrozily, je podrobně popsáno ve znaleckém posudku znalce z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Soud je toho názoru, že jednání obžalovaného spočívající v opakovaném úmyslném bodnutí šroubovákem a kleštěmi do oblasti krku, resp. hrudníku, je vzhledem ke všem zjištěným okolnostem případu tzv. ukončeným pokusem trestného činu vraždy (viz R 16/1979). V případě ukončeného pokusu se jedná o situaci (na rozdíl od neukončeného pokusu), kdy pachatel učiní vše, co pokládá za nezbytné k dokonání trestného činu, avšak k jeho dokonání přesto nedojde. Trestnost ukončeného pokusu nemůže zaniknout jen v důsledku upuštění od opakování pokusu, a to ani tehdy, jestliže pachatel mohl bez obtíží opakovat tento pokus (viz. Tpr, 2011, č. 6, s. 179). S ohledem na uvedené argumenty zejména s ohledem na závěry ohledně subjektivní stránky soud považuje za nepřipadnou námitku obhajoby, že předmětný skutek by měl být kvalifikován maximálně jako pokus zločinu těžké ublížení na zdraví podle § 21/1 k § 146/1 tr. zákoníku, v jednočinném součinu s přečinem porušování dom. svobody podle § 178/1 tr. zákoníku.

22. Dále jednání obžalovaného popsané ve výroku rozsudku soud kvalifikoval jako přečin porušování domovní svobody podle § 178 odst. 1) tr. zákoníku, neboť obžalovaný neoprávněně vnikl do obydlí jiného. V řízení bylo jednoznačně prokázáno, jak výpovědi obžalovaného, tak výpovědi poškozené P., že nejpozději v květnu 2020 se obžalovaný ze společné domácnosti do té doby vedené s poškozenou P. odstěhoval a nadále již neměl v předmětném bytě právo bydlet. Poškozené P. odevzdal klíče od bytu. Zároveň bylo jednoznačně prokázáno, že 15. 6. 2020 obžalovaný do předmětného bytu vnikl a vzhledem k tomu, že již, jak bylo shora uvedeno, neměl právo v předmětném bytě bydlet, učinil tak neoprávněně. Z hlediska formy zavinění platí, že ke spáchání uvedeného přečinu je třeba úmyslného zavinění, neboť se jedná o základní skutkovou podstatu přečinu. Soud v tomto

případě dospěl k závěru, že obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, neboť obžalovaný znal všechny rozhodné skutečnosti a ze způsobu jeho jednání je evidentní, že chtěl způsobem uvedeným v trestním zákoníku porušit zájmy chráněné tímto zákonem.

23. V rámci **úvah o trestu** vyhodnotil soud všechna kritéria uvedená v § 38 a § 39 tr. zákoníku. Jednáním obžalovaného byl především porušen jednak zájem společnosti na ochraně lidského života a dále zájem na ochraně domovní svobody.
24. K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že byl trestním příkazem Okresního soudu v Olomouci ze dne 20.5.2020, č.j. 1 T 71/2020-59 shledán vinným spácháním přečinu nedovoleného ozbrojování podle § 279 odst. 1 tr. zákoníku, a za to odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Dle příslušné doručky byl trestní příkaz obžalovanému doručen 5. 6. 2020. Trestní příkaz nabyt právní moci 16. 6. 2020. V daném případě se jedná o tzv. nepravou recidivu, kdy skutek popsáný ve výroku tohoto rozsudku spáchal obžalovaný ještě před právní mocí citovaného trestního příkazu, avšak poté, co mu byl již trestní příkaz doručen. Soud, tedy k této okolnosti nepřihlížel jako tzv. pravé recidivě ve smyslu přitěžující okolnosti, nicméně ji vyhodnotil ve vztahu k osobě obžalovaného, kdy obžalovaný spáchal skutek popsáný ve výroku tohoto rozsudku sice ještě před právní mocí uvedeného trestního příkazu, nicméně již poté, co mu byl doručen a obžalovaný tedy věděl, že byl shledán vinným ze spáchání přečinu a za to mu byl uložen trest, proti čemuž se nebránil odporem proti trestnímu příkazu. Jiné záznamy v opisu z evidence Rejstříku trestů obžalovaný nemá.
25. Při úvaze o trestu soud dále zohlednil okolnosti projednávaného případu, způsob provedení činu, jeho následky a také míru zavinění obžalovaného, jeho pohnutku a možnost jeho nápravy a postoj obžalovaného k obžalobě. Z hlediska společenské škodlivosti předmětného činu je třeba především poukázat na skutečnost, že obžalovaný svým jednáním úmyslně ohrozil život poškozené P., přičemž v minulosti prokazatelně poškozené v rámci partnerských rozporů a konfliktů usmrcením vyhrožoval. Jeho jednání mělo tedy evidentně gradující tendenci. Když obžalovaný 15. 6. 2020 neoprávněně vnikl do bytu poškozené, provázal začátek svého útoku slovy: „Co jsem tě říkal? Co jsem tě říkal? Mám to udělat?“. Není tedy rozhodně pravdou, že by motivací obžalovaného k předmětnému jednání byla pouze snaha za každou cenu přimět poškozenou P. k tomu, aby si s ním promluvila. Jak již bylo uvedeno, motivací obžalovaného k předmětnému činu byla dle názoru soudu msta za obžalovaným subjektivně vnímané utrpení v rámci partnerských rozepří a ukončení vztahu s poškozenou, ze kterých obžalovaný vinil poškozenou a její děti. Cílem obžalovaného bylo dle názoru soudu poškozenou P. vystrašit, což obžalovaný připouští, ovšem dle názoru soudu vystrašit tak razantním způsobem, aby měla jednoznačnou obavu, že přijde o život, že obžalovaný dokoná to, čím dříve opakovaně vyhrožoval. S touto razancí pak dle názoru soudu úzce souvisí srozumění obžalovaného s tím, že v důsledku jeho útoku poškozená reálně může přijít o život, jak rozebráno výše v souvislosti se subjektivní stránkou předmětného pokusu zločinu vraždy, byť usmrtit poškozenou nebylo jeho cílem, resp. nebylo prokázáno, že by to bylo jeho cílem. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že obžalovaný svým jednáním způsobil poškozené zranění, které si vyžádalo odborné lékařské ošetření, operační zákrok a hospitalizaci poškozené. V důsledku předmětného skutku se u poškozené P. rozvinula posttraumatická stresová porucha trvající delší dobu - z lékařských zpráv je zřejmé, že touto poruchou poškozená trpěla k 20.11.2020 i k 22.1.2021 (příčinná souvislost vzniku této poruchy s předmětným skutkem je rovněž zřejmá ze skutečností popsáných v příslušných lékařských zprávách), která poškozenou omezuje v běžném způsobu života – po spáchaném skutku mohla nastoupit do práce až v prosinci 2020, trpí nočními můrami, flashbacky, není schopna prožívat stěží apod. Z hlediska zavinění je třeba uvést, že

předmětný pokus zločinu vraždy byl spáchán v úmyslu nepřímém, což je tedy situace jistě méně závažná, nežli případ, kdy by byl takový pokus spáchán v úmyslu přímém. Negativně soud hodnotí postoj obžalovaného k obžalobě. Obžalovaný sice na jedné straně opakovaně uvedl, že lituje toho, co se stalo a že se za to omlouvá. Na druhé straně výslovně uvedl, že se necítí vinen tím, co se stalo. V rámci své výpovědi a obhajoby především zdůrazňoval jím vnímaná negativa v chování a jednání poškozené a výslovně uvedl, že tím, co se stalo, je přinejmenším částečně vina i poškozená P. Za těchto okolností dle názoru soudu nelze dospět k závěru, že se obžalovaný ke svému činu doznal a že jej upřímně lituje. Soud naopak považuje za velmi nebezpečné úvahy obžalovaného o tom, že na tom, co se stalo, má přinejmenším do určité míry podíl poškozená P. Za naprosto legitimní by bylo možno považovat úvahy o tom, kdo a v jakém rozsahu nesl vinu na problémech ve vztahu k rozpadu vztahu a podobně. Ovšem stavět do přímé souvislosti z pohledu zavinění tvrzené nevhodné, podlé a nesprávné chování poškozené P. (bez ohledu na to, zda k němu docházelo či nikoli) a předmětné jednání obžalovaného, kdy se způsobem popsáním ve výroku rozsudku pokusil o vraždu poškozené, je dle názoru soudu naprosto nepřijatelné. Pokud obžalovaný vnímal jednání a chování poškozené P. tak negativně a útrpně, jak uvádí, jistě měl možnost vztah s poškozenou sám ukončit a domáhat se legálním způsobem případných nároků, které v důsledku soužití nebyly vypořádány. Z lidského hlediska je pak v takové situaci pochopitelné, když se vůči sobě partneri dopustí ostřejších slovních vyjádření, respektive si dělají různé naschvály, neboť je logické, že taková situace bývá pro aktéry psychicky velmi vypjatá. Je ovšem až s podivem jak obžalovaný na jedné straně tvrdí, že nemůže uvěřit tomu, co se stalo, na druhé straně se svými vyjádřeními zjevně snaží vyvolat dojem, že ho k předmětnému jednání dohnala poškozená a tím tedy dle názoru soudu ve značné míře odmítá přijmout odpovědnost za spáchaný skutek. Skutečnost, že obžalovaný svým jednáním spáchal 2 trestné činy, vyhodnotil soud jako přitěžující okolnost dle ustanovení § 42 písm. n) tr. zákoníku. Ve světle pokusu zvláště závažného zločinu vraždy se může jevit spáchání přečinu porušování domovní svobody jako marginální. Je třeba nicméně upozornit na skutečnost, že oba trestné činy byly spáchány v jednočinném souběhu a poškozená P. se tedy ocitla v situaci, kdy byla ohrožena na životě ve svém obydlí, tedy v místě, kde tráví většinu svého mimopracovního času. V důsledku této situace má obavy ve svém bytě otevřít okno, aby se do bytu nikdo nedostal, musela změnit vnitřní uspořádání bytu, neboť se jí neustále vracely vzpomínky na inkriminovanou událost. I v obecné rovině lze říci, že bude u oběti zpravidla těžší se vyrovnávat s prožitým pokusem o vraždu, který proběhl u oběti v obydlí, a tedy v místě, kterému se, pokud se poškozený nepřestěhuje, nelze vyhnout, než pokud k němu dojde na místě jiném. Bezpochyby i proto je domovní svoboda chráněná na ústavněprávní úrovni (Listina základních práv a svobod), neboť zásah do této svobody bývá poškozeným vnímán velmi intimně. Pokud pak v souvislosti se zásahem do domovní svobody dojde k pokusu o vraždu poškozeného, tak se poškozeným vnímaná míra zásahu do jeho práv jistě násobně zvyšuje. Uvedené lze demonstrovat vyjádřením poškozené, která s ohledem na prožité události uvedla, že má pocit, že život už nikdy nebude jako dřív, což je pocit, s ohledem na právě popsané, v tuto chvíli zcela pochopitelný. Obžalovaný poukazoval na skutečnost, že až do spáchání předmětného skutku vedl řádný život. Takovou polehčující okolnost (§ 41 písm. p) tr. zákoníku) však soud v daném případě neshledal. Jak již bylo shora uvedeno, předmětná nepravá recidiva obžalovaného sice nebyla vyhodnocena jako okolnost přitěžující, na druhé straně, pokud obžalovaný spáchal inkriminovaný skutek poté, kdy mu byl doručen předmětný trestní příkaz a věděl tedy, že byl odsouzen za spáchání přečinu, proti čemuž se nebránil opravným prostředkem, nelze mu přičíst polehčující okolnost dle § 41 písm. p) tr. zákoníku.

26. Podle § 21 odst.2 tr. zákoníku je pokus trestného činu trestný podle sazby stanovené na dokonání trestný čin. Po vyhodnocení všech shora uvedených skutečností uložil soud obžalovanému jako spravedlivý dle § 140 odst. 1 tr. zákoníku trest odnětí svobody v trvání 11 roků, tedy v dolní polovině trestní sazby, jeden rok nad samotnou dolní hranicí trestní sazby,

kteřá je stanovena rozmezím od 10 do 18 roků, a to jako trest úhrnný podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku. Obžalovaný byl za splnění podmínek uvedených v § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku pro výkon tohoto trestu zařazen do věznic se zvýšenou ostrahou, když naplnění podmínek pro zařazení do jiného typu věznic soud neshledal. Podmínky pro mimořádné snížení trestu dle ustanovení § 58 odst. 6 tr. zákoníku, jak navrhovala obhajoba, soud v žádném případě nepovažuje za naplněné, a to právě vzhledem k povaze až k závažnosti předmětného činu (pokusu), o čemž je pojednáno výše v předchozím odstavci.

27. Soud dále podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného, aby zaplatil, jak poškozené Evě P. na **náhradě škody** 74.276 Kč. V rozsahu 66.272 Kč se jedná o ztrátu poškozené na výdělku v důsledku předmětného skutku. Dle ust. § 2962 odst. 1 občanského zákoníku, náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti poškozeného se hradí peněžitým důchodem ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem poškozeného před vznikem újmy a náhradou toho, co poškozenému bylo vyplaceno v důsledku nemoci či úrazu podle jiného právního předpisu. Částka 66.272 Kč představuje rozdíl mezi příjmy, které poškozená skutečně za dobu své pracovní neschopnosti obdržela od ČSSZ, resp od zaměstnavatele (233.461 Kč) a částkou (299.733 Kč) představující součin její průměrné čisté měsíční mzdy za čtvrtletí předcházející předmětnému skutku (§ 354 odst. 1 zákoníku práce), tj. leden – březen 2020 – 42.819 Kč a počtu měsíců, po které pracovní neschopnost poškozené trvala – 7. Průměrnou výši své čisté měsíční mzdy za první čtvrtletí roku 2020 poškozená doložila příslušnými výplatními páskami, výši reálně obdržených příjmů od zaměstnavatele, respektive České správy sociálního zabezpečení poškozená doložila rovněž výplatními páskami, respektive výpisem z účtu. Na ztrátě na výdělku požadovala poškozená 66.367 Kč, což je částka přesahující to, co dle propočtu soudu poškozená v důsledku předmětného skutku na výdělku ztratila, proto v rozsahu rozdílu požadované a přiznané částky byla poškozená se svým nárokem odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních. Dále bylo poškozené P. na náhradě škody přiznáno 864 Kč vynaložených za léčiva k ošetřování zranění, která poškozená utrpěla v důsledku předmětného skutku (doloženo doklady o nákupu léčiv), 206 Kč za poštovné k uplatnění nároků z pojištění v souvislosti s předmětným skutkem (doloženo podacími lístky), 1.437 Kč za spotřebované pohonné hmoty při cestách (celkem 710 km) osobním autem k lékaři, psychologovi a na Bílý kruh bezpečí (doloženo knihou jízd) a 5.497 Kč za zničený koberec (doloženo dokladem o nákupu koberce). Vzhledem k tomu, že poškozená nepožadovala náhradu za amortizaci vozidla za ujeté kilometry (na což by v obecné rovině nárok měla – 4,20 Kč/km), nebylo třeba ověřovat údaj o spotřebě použitého osobního vozidla uvedený v knize jízd (7 l/100 km), neboť při ujetých 710 km má poškozená nárok na náhradu jízdních nákladů v rozsahu 1.437 Kč bez ohledu na spotřebu použitého vozidla. Obhajoba namítala, že není dána příčinná souvislost mezi poničením kobercem a předmětným skutkem. Dle názoru soudu tato souvislost jednoznačně dána je, neboť pokud by nedošlo k předmětnému jednání obžalovaného, nedošlo by k poničení koberce odběrem vzorků pro expertízy. V rozsahu nároku na úhradu stravenek, příspěvku na ošatné a sítě proti hmyzu byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť existence nároku ohledně stravenek a příspěvku na ošatné nebyla doložena a co se týče sítě proti hmyzu, pak zde nebyla prokázána souvislost s předmětným skutkem. Dále poškozená požadovala úhradu 89 Kč jakožto platby za telekomunikační služby, které musela uhradit za obžalovaného. Typově se tedy jedná o nárok na úhradu bezdůvodného obohacení (§ 2991 občanského zákoníku). V tomto rozsahu byla poškozená odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť dle názoru soudu nebylo v řízení prokázáno, že by v důsledku předmětného skutku musela tento výdaj učinit. Dále soud zavázal obžalovaného, aby zaplatil poškozené Evě P. na **náhradě nemajetkové újmy** 273.368,75 Kč. Podle § 2956 občanského zákoníku, vznikne-li škůdci povinnost odčinit člověku újmu na jeho přirozeném právu chráněném ustanoveními první části občanského zákoníku, nahradí škodu i nemajetkovou újmu, kterou tím způsobil; jako nemajetkovou újmu

odčiní i způsobené duševní útrapy. Podle § 81 odst. 1, 2 občanského zákoníku je chráněna osobnost člověka včetně všech jeho přirozených práv. Ochrany požívají zejména život a důstojnost člověka, jeho zdraví a právo žít v příznivém životním prostředí, jeho vážnost, čest, soukromí a jeho projevy osobní povahy. V ustanovení § 91 a násl. občanského zákoníku je zdůrazněno právo každého na duševní a tělesnou integritu. V projednávaném případě došlo k ohrožení života poškozené P. a k závažnému porušení zdraví poškozené. U poškozené se kromě zranění utrpěných přímo útokem obžalovaného rozvinula posttraumatická stresová porucha, což svědčí o výrazné intenzitě zásahu do tělesné a duševní integrity poškozené. U poškozené došlo v důsledku jednání obžalovaného k negativnímu dopadu na její život prakticky ve všech oblastech. Poškozená byla déle než půl roku vyřazena z možnosti výkonu zaměstnání, v důsledku čehož očekává výrazné snížení příjmu, neboť výše jejího příjmu je odvislá od objemu zobchodování v předcházejícím období, poškozená má problémy se spánkem, trpí flashbaky, provází ji strach, není schopna prožívat štěstí. Poškozenou požadovaná částka 200.000 Kč tedy dle názoru soudu vzhledem k uvedeným okolnostem není nepřiměřená, a proto bylo poškozené v rozsahu požadavku na úhradu nemajetkové újmy za vytrpěné trauma ve výši 200 000 Kč vyhověno. Soud přitom vycházel ze všech shora uvedených okolností charakterizujících nemajetkovou újmu, kterou poškozená utrpěla a rovněž přihlédl k rozhodnutím soudů v obdobných věcech (viz. např. usnesení NS ČR 8 Tdo 1417/2015). Částka 73 368,75 Kč pak představuje bolestné, které odpovídá zraněním utrpěným poškozenou v důsledku předmětného skutku. Soud přitom aplikoval Metodiku Nejvyššího soudu k náhradě nemajetkové újmy na zdraví (dostupná na www.nsoud.cz). Jedná se o položky S112, S100, S1180 (4x), S101, S2101, S201, S701, S602, celkem tedy 215 bodů, jak požadovala poškozená. Takto získaných 215 bodů soud následně vynásobil hrubou měsíční nominální mzdou na přepočtené počty zaměstnanců v národním hospodářství za kalendářní rok předcházející roku, v němž vznikla bolest, tzn. za rok 2019 (údaj je veřejně známý, dostupný např. na stránkách Českého statistického úřadu), což v součinu při konstantě 341,25 Kč za bod činí částku 73.368,75 Kč. Se zbytkem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy odkázal soud poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních. Ve vztahu k nárokům poškozené na náhradu škody, nemajetkové újmy a bezdůvodného obohacení je třeba dodat, že s těmito se poškozená P. k trestnímu řízení řádně a včas připojila.

28. Soud dále podle § 228 odst. 1 trestního řádu zavázal obžalovaného, aby zaplatili poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně ČR na **náhradě škody** 140.259,- Kč. Jedná se o náklady vynaložené na léčbu zranění poškozené P. utrpěných jednáním obžalovaného, přičemž poškozená P. je pojištěncem uvedené zdravotní pojišťovny. Poškozená Vojenská zdravotní pojišťovna ČR se se svým nárokem na náhradu škody k trestnímu řízení řádně a včas připojila.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

O odvolání přísluší rozhodovat Vrchnímu soudu v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný, nebo že chybí.

Odvolání musí být v uvedené lhůtě nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu I. stupně také odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch, nebo neprospěch obžalovaného.

Soud poučuje poškozené, že mají možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost se podává ke Krajskému soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci.

Olomouc 10. února 2021

JUDr. Vladimír Najdekr v.r.
předseda senátu